

E L James

Fifty
Shades
Darker

Padesát
odstínů
temnoty

www.fiftyshadesofgrey.cz

E L James

Fifty
Shades
Darker

Padesát
odstínů
temnoty

Věnováno Z a J

Bezpodmínečně vás miluji, navždy

Poděkování

Dlužím vyjádření nesmírného vděku Sarah, Kay a Jadě. Děkuju za vše, co jste pro mě udělaly.

Také OBROVSKÝ dík Katheleen a Kristi, které mě zaskakovaly a daly věci do pořádku.

Dál děkuji tobě, Nialle, můj manželi, můj milence a můj nejlepší příteli (většinu času).

A veliké díky patří i všem skvělým, úžasným ženám z celého světa, které jsem měla od chvíle, kdy tohle všechno vypuklo, tu čest poznat a které nyní považuji za své přítelkyně. Jmenovitě: Ale, Alex, Amy, Andrea, Angela, Azucena, Babs, Bee, Belinda, Betsy, Brandy, Britt, Caroline, Catherine, Dawn, Gwen, Hannah, Janet, Jen, Jenn, Jill, Kathy, Katie, Kellie, Kelly, Liz, Mandy, Margaret, Natalia, Nicole, Nora, Olga, Pam, Pauline, Raina, Raizie, Rajka, Rhian, Ruth, Steph, Susi, Tasha, Taylor a Una. A také těm mnoha a mnoha talentovaným, zábavným a dobrosrdečným ženám (a mužům), které jsem poznala prostřednictvím internetu. Vy všichni víte, o koho se jedná.

Díky i vám, Morgan a Jenn, za všechno ohledně Heathmanu.

A nakonec děkuju Janie, své redaktorce. Jsi třída.

Autorka publikovala dřívější verzi tohoto příběhu na pokračování
v on-line podobě pod názvem „Master of the Universe“
pod pseudonymem Snowqueen's Icedragon.

Copyright © Fifty Shades Ltd 2011

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2013

Translation © Zdenka Lišková, 2013

ISBN 978-80-7388-754-4

Prolog

Vrátil se. Maminka spí, nebo jí zase není dobře.

Schovávám se skrčený pod stolem v kuchyni. Skrz prsty vidím Maminku. Spí na gauči a má ruku na špinavém zeleném koberci. On má ty boty s lesklými přezkami; stojí nad Maminkou a křičí.

Bouchne Maminku páskem. *Vstávej! Vstávej, ty zkurvená čubko! Ty zkurvená čubko! Ty zkurvená čubko! Ty zkurvená čubko! Ty zkurvená čubko!*

Maminka dělá zvuk, jako když se brečí. *Přestaň. Prosím přestaň.* Maminka nekřičí. Jenom se trošku skrčí.

Mám prsty v uších a zavírám oči. Zvuky přestávají.

On se otáčí a já vidím jeho boty, jak dupou do kuchyně. Pořád má ten pásek. Chce mě najít.

Ohýbá se a šklebí se na mě. Ošklivě páchne. Cigaretama a pitím. *Tak tady seš, ty malej šmejde.*

Probouzí ho děsivý nářek. *Kristepane!* Je úplně propocený a srdce mu buší jako o závod. *Co to sakra?* Prudce si sedá a svírá si hlavu v dlaních. *Do prdele. Je to zpátky. Ten křik, to jsem byl já.* Hlubokým nádechem se pokouší dostat z hlavy puch levného bourbonu a vyčpělých Camelek.

Kapitola 1

Právě jsem přežila Den Třetí Po Christianovi a svůj první den v práci. Bylo to vítané rozptýlení. Čas plynul zároveň s tím, jak se přede mnou míhaly nové tváře, nadcházející práce a pan Jack Hyde...

Pan Jack Hyde se na mě usmívá, modré oči mu jenom září, když se opírá o můj stůl.

„Výborně, Ano. Myslím, že z nás bude skvělý tým.“

Při pokusu o úsměv se mi nějak daří vytáhnout koutky vzhůru.

„Pro dnešek už bych skončila, jestli můžu,“ zamumlám.

„Ale samozřejmě, vždyť je půl šesté. Uvidíme se zítra.“

„Na shledanou, Jacku.“

„Nashle, Ano.“

Beru si kabelku, soukám se do sáčka a vyrážím ven. Tam, na čerstvém vzduchu večerního Seattlu, se zhluboka nadechnu. Jenže ani to nevyplní tu prázdnotu v mé hrudi, která se tam usídlila už od sobotního rána; tu, která mi připomíná mou ztrátu. Kráčím k autobusové zastávce, hlavu skloněnou, zírám na své boty a rozjímám nad tím, jaké to je být bez mé milované Wandy, mého starého broučka... nebo bez audi.

Před touhle vzpomínkou okamžitě zabouchnu dveře. *Ne. Na něj nemysli!* Ovšemže bych si mohla dovolit koupit auto – a hezké, nové. Podezírám *ho*, že byl až příliš štědrý, když mě vyplácel, a ta myšlenka mi zanechává hořkou pachutí na jazyku. Potlačuju ji a snažím se nemyslet pokud možno vůbec na nic. Nemůžu si ho připomínat. Nechci znovu začít brečet – ne venku na ulici.

Byt je prázdný. Chybí mi tu Kate. Představuju si ji, jak leží na pláži Barbadosu a usrkává dobře vychlazený koktejl. Oživuju plochou obrazovku televize – aspoň se tu rozléhají nějaké zvuky, které vyplňují to vakuum a poskytují zdání společnosti. Jenže ji nesleduju ani neposlouchám. Jen sedím a prázdně civím do cihlové zdi. Jsem otupělá. Necítím nic kromě té bolesti. Jak dlouho ji ještě budu muset snášet?

Mé utrpení přerušuje zvuk domovního zvonku. Srdce mi vynechává jeden úder. Kdo to jen může být? Zvedám domácí telefon.

„Zásilka pro slečnu Steeleovou,“ zazní v něm znuděný odosobněný hlas a mě zaplavuje vlna zklamání. Apaticky se ploužím dolů a narážím tam na kluka, který mezi zuby hlasitě drtí žvýkačku, v ruce drží velkou kartonovou krabici a opírá se o vchodové dveře. Podepisuju převzetí balíku a odnáším si ho nahoru. Je to velké a překvapivě lehké. Uvnitř jsou dva tucty bílých růží na dlouhých stoncích a vzkaz.

Blahopřeju k prvnímu dni v práci.

Doufám, že se vydaříl.

A děkuju za ten kluzák. To bylo velmi nápadité.

Má teď čestné místo na mém stole.

Christian

Zírám na tu tištěnou kartičku a v hrudi se mi rozpíná nicota. Není pochyb o tom, že to poslala jeho asistentka. Christian se na tom velmi pravděpodobně podílel jenom okrajově. Je příliš bolestné na to myslet. Prohlížím si růže – jsou překrásné a já se zkrátka nedokážu přinutit je vyhodit do koše. Zodpovědně se odebírám do kuchyně, abych se porozhlédla po nějaké váze.

A tak přichází rutina. Vstát, pracovat, brečet, spát. Teda, pokusit se spát. Nedokážu mu uniknout ani ve snech. Vidám šedé pronikavé oči, jeho ztracený pohled, jeho vlasy zářící odlesky. A slyším hudbu, tolik hudby... Už ji vůbec nedokážu poslouchat. Pečlivě se jí vyhýbám, za každou cenu. Dokonce i při reklamách v televizi sebou cuknu.

S nikým nekomunikuju. Dokonce jsem nezavolala ani mámě nebo Rayovi. Prostě teď nemám sílu na banální řeči o ničem. Ne, to bych fakt nezvládla. Stal se ze mě osamělý ostrov. Zpustošený, válkou zničený kus země, kde nic neroste a jehož obzory jsou prázdné. Tak to jsem já. Díky tomu se dokážu v práci chovat věcně, ale to je všechno. Víím, že kdybych o tom mluvila s mámou, zdrtilo by mě to ještě víc – a to si nemůžu dovolit.

Nedokážu pořádně jíst. Ve středu kolem poledne do sebe dostávám kelímek jogurtu. Je to první věc, kterou jsem od pátku pozřela. Přežívám na dietní cole a nově objevené schopnosti snášet latte. Právě kofein mě udržuje v chodu, ale zároveň jsem kvůli němu neklidná.

Jack se kolem mě začíná nějak moc motat, znervózňuje mě, klade osobní otázky. Co po mně chce? Chovám se k němu zdvořile, ale snažím se ho držet od těla.

Sedím a probírám se horou jeho korespondence a jsem za to rozptýlení v podobě nečinorodé práce vděčná. Zaznamenávám příchozí e-mail a rychle kontroluju, od koho je.

No to mě podrž. Od Christiana. *To ne, ne tady... ne v práci.*

Od: Christian Grey

Předmět: Zítřek

Datum: 8. 6. 2011, 14:05

Komu: Anastasia Steeleová

Drahá Anastasie,

odpusť, že Tě ruším v práci. Doufám, že tam je vše v pořádku. Dostala jsi ty květiny?

Vedu v patrnosti, že zítra začíná výstava Tvého kamaráda a jsem přesvědčený, že jsi neměla dost času si sehnat auto. Navíc je to dost daleko.

Byl bych víc než jen šťastný, kdybych Tě tam mohl odvézt – pokud bys chtěla.

Dej mi vědět.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Oči se mi zalévají slzami. Překotně vstávám od stolu, mizím na dámy a schovávám se v jedné z kabinek. Ta Josého výstava. Kruci. Úplně jsem na ni zapoměla, a to jsem mu slíbila, že přijdu. Do háje, v tom má Christian pravdu; jak se tam mám dostat?

Chytám si hlavu do dlaní. Proč mi José nezavola? Když už jsem u toho – proč mi vlastně nikdo nevolá? Jsem tak mimo, že jsem si ani nevšimla, že mi za celou dobu nezazvonil mobil.

Sakra! Já jsem ale idiot! Ještě pořád mám přesměrované hovory na BlackBerry. Ježiši, a Christian přijímá moje telefonáty – v případě, že ho prostě nevyhodil. A kde vůbec přišel k mé pracovní e-mailové adrese?

No jistě, zná velikost mých bot, e-mailová adresa pro něj těžko může představovat nějakou překážku.

Dokážu se s ním znovu setkat? Zvládla bych to? Chci ho vůbec vidět? Znovu mě svírá žal a stesk, zavírám oči a zakláním hlavu. Samozřejmě, že chci.

Možná, možná bych mu mohla říct, že jsem změnila názor... Ne, ne, ne. Nedokážu být s někým, koho uspokojuje, že mi působí bolest, s někým, kdo mě nedokáže milovat.

Hlavou se mi míhají trýznivé vzpomínky: plachtění, držení za ruce, líbání, my dva ve vaně, jeho něha, jeho smysl pro humor a jeho temný, zadumaný, smyslný pohled. Chybí mi. Je to pět dnů, pět dnů pekla, které jako by trvaly celou věčnost.

Ovíjím si paže kolem trupu, pevně se jimi objímám, držím se tak pohromadě. Stýská se mi po něm. Opravdu moc... protože ho miluju. Jak prosté.

Každou noc se uspávám pláčem a přeju si, abych bývala neodešla, aby se dokázal změnit, abychom mohli být spolu. Jak dlouho mě ještě bude pronásledovat ten obludně tíživý pocit? Jsem v očistci.

Anastasié Steeleová, jsi v práci! Musím se sebrat. Na tu Josého výstavu se ale chci podívat, a co víc – nějaká masochistická část mého já chce vidět Christiana. S hlubokým nádechem se vracím ke stolu.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Zítřek

Datum: 8. 6. 2011, 14:25

Komu: Christian Grey

Ahoj Christiane,
díky za květiny, jsou krásné.
Ten odvoz bych ocenila.
Děkuju.

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Kontroluju si mobil a zjišťuju, že je pořád přesměrovaný. Jack je právě na nějakém jednání, a tak rychle volám Josému.

„Ahoj José, tady Ana.“

„Nazdar, cizinko.“ Jeho hlas je tak vřelý a laskavý, že mě to málem znovu porazí.

„Nemůžu mluvit dlouho. V kolik mám zítra dorazit na tu tvou výstavu?“

„Ty fakt přijedeš?“ neskryvá nadšení.

„No jasně,“ usmívám se, když si představím, jak se u toho kření.

A je to můj první opravdový úsměv za těch pět dnů.

„V půl osmé.“

„Tak se tam uvidíme. Měj se, José.“

„Čau, Ano.“

Od: Christian Grey

Předmět: Zítřek

Datum: 8. 6. 2011, 14:27

Komu: Anastasia Steeleová

Drahá Anastasie,
v kolik Tě mám vyzvednout?

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Zítřek

Datum: 8. 6. 2011, 14:32

Komu: Christian Grey

Josého výstava začíná v půl osmé.
V kolik myslíš Ty?

Anastasia Steeleová

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Předmět: Zítřek

Datum: 8. 6. 2011, 14:34

Komu: Anastasia Steeleová

Drahá Anastasie,
Portland je poměrně daleko. Vyzvednul bych Tě v 17:45.
Moc rád Tě uvidím.

Christian Grey
Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová
Předmět: Zítřek
Datum: 8. 6. 2011, 14:38
Komu: Christian Grey

Tak zatím.

Anastasia Steeleová,
Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Ach, bože. Já uvidím Christiana. Poprvé za posledních pět dnů se mi nepatrně zvedne nálada. A dovolím si pomyslet na to, jak se asi má on.

Chybím mu? Nejspíš ne tolik jako on mně. Našel si novou sub, ať už se shánějí kdekoliv? Ta myšlenka je tak trýznivá, že ji okamžitě zaháním. Zadívám se na hromadu Jackovy korespondence, kterou musím roztrždit, a pouštím se do toho ve snaze dostat Christiana z hlavy.

Tu noc se v posteli neklidně převaluju, jak se pokouším o spánek. Je to poprvé za tu dobu, co se k němu nesnažím probrečet.

Znovu si vybavuju Christianovu tvář, když jsem ho viděla naposledy – když jsem odcházela z jeho bytu. Pronásleduje mě jeho

zmučený výraz. Vzpomínám si, že nechtěl, abych odešla, což bylo dost zvláštní. Proč bych tam měla zůstat? Vždyť jsme se ocitli ve slepé uličce. Každý z nás limitovaný svými vlastními hranicemi – já strachem z trestání a on strachem z... čeho vlastně? Z lásky?

Otáčím se na bok a pevně si k sobě tisknu polštář, přemáhá mě nesnesitelný smutek. On si myslí, že si lásku nezasluhuje. Jak si vůbec něco takového může myslet? Souvisí to nějak s jeho dětstvím? S jeho mámou, tou závislou děvkou? Takové myšlenky mě pronásledují až do časných ranních hodin, kdy úplně vyčerpaná konečně upadám do nepokojného spánku.

Den se vleče a vleče a Jack mi věnuje neobvyklou pozornost. Mám dojem, že je to těmi fialovými šaty od Kate a černými botami na vysokých podpatcích, které jsem jí ukradla ze skříně, ale dál se tím nijak zvlášť nezabývám. Opravdu budu muset s první výplatou vyrazit na nákup oblečení. Ty šaty jsou mi teď nějak volnější než dřív, ale dělám, jako že jsem si toho nevšimla. Konečně je půl šesté a já si беру sako a kabelku. Pokouším se nějak zklidnit nervy. *Já ho uvidím!*

„Ty máš dnes večer rande?“ ptá se mě Jack, když na odchodu prochází kolem mého stolu.

„Ano. Teda ne. Ne tak docela.“

V nepředstíraném zájmu zvedá jedno obočí. „Přítel?“

Rudnu. „Ne, kamarád. Vlastně, bývalý přítel.“

„No, možná bys zítra po práci chtěla zajít na drink. Máš za sebou hvězdný týden, Ano. Měli bychom to oslavit,“ usměje se a obličejem se mu mihne nějaká neidentifikovatelná znepokojující emoce.

Strká si obě ruce do kapes a beze spěchu prochází dvojími dveřmi. Mračím se na jeho vzdalující se záda. Popíjet se šéfem, je to vůbec dobrý nápad?

Zatřepu hlavou. Nejdřív musím nějak přežít večer s Christianem Greyem. Jak to proboha chci zvládnout? Ještě spěchám na dámy, abych na poslední chvíli udělala nějaké úpravy.

Vrhám na sebe dlouhý kritický pohled do velkého zrcadla na zdi. Mám obvyklou pobledlou barvu a tmavé kruhy pod najednou příliš velkýma očima. Vypadám přepadle, ztrápeně.

Ježiši, jak já bych teď chtěla umět používat make-up. Nanáším si trochu řasenky a očních linek a pak se štípu do tváří – doufám, že tím do nich vženu nějakou tu barvu. Když si potom upravím vlasy tak, aby mi volně splývaly na záda, pořádně se nadechnu. Takhle to bude muset stačit. S nervózním úsměvem na tváři procházím halou a mávám na Claire v recepci. Myslím, že by z nás mohly být kamarádky. Jack ještě mluví s Elisabeth. Když se blížím ke dveřím, přispěchá a s širokým úsměvem mi je otevírá.

„Až po tobě, Ano,“ zavrtní.

„Děkuju,“ pousměju se rozpačitě.

Venku u obrubníku čeká Taylor. Otevírá mi zadní dveře auta. Zdráhavě se ohlížím na Jacka, který mě následoval ven. Ohromeně zírá na Audi SUV.

Otáčím se a nastupuju, a tam už sedí on – Christian Grey – v šedém obleku, bez kravaty, s bílou košilí rozepnutou u krku. Spalující šedý pohled.

V tu ránu mi vysychá v puse. Vypadá úchvatně, až na to, že se na mě mračí. *Ale ne!*

„Kdys naposledy jedla?“ vyjíždí na mě, když za mnou Taylor zavře dveře.

A sakra.

„Ahoj, Christiane. Taky tě ráda vidím.“

„Na tu tvou prořízlou pusou teď nejsem zvědavý, odpověz mi.“
Očima mi vypaluje díru do hlavy.

Ty bláho.

„Ehm... k obědu jsem měla jogurt. Jo – a pak banán.“

„A kdys měla naposledy skutečné jídlo?“ ptá se kousavě.

Taylor si sedá na místo řidiče, startuje a řadí se do provozu.

Střelím pohledem ven a zahlédnu Jacka, jak mi mává, i když mi není jasné, jak mě může skrz ta kouřová skla vidět. Taky na něj mávnu.

„Kdo je to?“ štěkne Christian.

„Můj šéf.“

Letmo se podívám na to zosobnění mužské krásy sedící vedle mě a všímám si, že má přísně semknuté rty.

„Takže? Tvé poslední jídlo?“

„To tě vůbec nemusí zajímat, Christiane,“ zabrblám a cítím se přitom nadmíru statečně.

„Zajímá mě všechno, co se tě týká. Tak povídej.“

To teda nezajímá. Frustrovaně vzdychnu a obracím oči v sloup, načež on přimhouří oči. Poprvé po dlouhé době mám chuť se smát. S vypětím sil potlačuju hihňání, co mi hrozí vybuchat hrdlem. Jak se tak pokouším udržet vážnou tvář, Christianovy rysy se uvolňují a já na jeho nádherně vykrojených ústech zahlédnu nepatrný náznak úsměvu.

„Takže?“ upomíná mě už mírněji.

„Těstoviny alle vongole, minulý pátek,“ špitnu.

Zavírá oči a já zahlédnu, jak se mu ve tváři mihne zlost. Nebo snad lítost? „Aha,“ oduší bezbarvě. „Vypadáš, jako bys za tu dobu zhubla přes dvě kila, možná víc. Prosím, jez, Anastasie,“ nabádá mě káravě.

Dívám se dolů na propletené prsty v klíně. Proč se s ním musím vždycky cítit jako rozmazlené děčko?

Přesouvá se blíž a natáčí se čelem ke mně. „Jak se máš?“ ptá se stále mírným hlasem.

No, ve skutečnosti pěkně mizerně... Nutkavě polknu. „Kdybych ti řekla, že jsem v pohodě, lhala bych.“

Následuje jeho ostrý nádech. „To já taky,“ vzdychne a natáhne se pro moji ruku. „Chybíš mi,“ dodává ještě.

Ach ne. Ten dotyk, tělo na tělo.

„Christiane, já...“

„Prosím, Ano. Musíme si promluvit.“

Asi se rozbrečím. To ne. „Christiane, já... prosím... už jsem se nabrečela dost,“ šeptám a pokouším se udržet emoce pod kontrolou.

„Bejby, to ne.“ Přitahuje si mě za ruku, a dřív než se vzpamatuju, sedím mu na klíně a on mě objímá, s nosem zabořeným do mých vlasů. „Strašně moc jsi mi chyběla, Anastasie,“ vydechne.

Chtěla bych se mu vzepřít, abych si udržela aspoň nějaký odstup, ale jeho paže jsou kolem mě utažené těsně. Pevně si mě jimi tiskne k hrudi. A já se uvolňuju. Ano, přesně tady chci být. Opírám si o něj hlavu a on mě opakovaně líbá na temeno. *Tohle je domov.* Voní čistým prádlem, aviváží, sprchovým gelem a mou nejmilejší vůní – tou jeho. Na kratičkou chvíli si dovoluju podlehnout iluzi, že bude všechno v pořádku. Velmi osvěžující myšlenka pro mou vyprahlou duši.

O pár minut později zajíždí Taylor k obrubníku, i když jsme stále ve městě.

„Pojď,“ vybízí mě Christian a sundává si mě z klína, „už jsme tady.“

Cože?

„Heliport – na střeše téhle budovy,“ ukazuje k ní pohledem na vysvětlenou.

No jasně. Charlie Tango. Taylor mi otevírá dveře a já vystupuju. Věnuje mi laskavý úsměv; takový, po kterém se cítím v bezpečí. Oplácím mu ho.

„Měla bych vám vrátit ten kapesník.“

„Nechte si ho, slečno Steeleová, berte to jako dárek pro štěstí.“

Já rudnu a Christian zatím obchází auto, aby mě vzal za ruku. Na Taylora vrhá tázavý pohled a ten mu ho netečně vrací, aniž by dal cokoliv najevo.

„V devět?“ oznamuje mu Christian.

„Ano, pane.“

Se souhlasným kývnutím se Christian otáčí a vede mě skrz dvoukřídlé dveře do impozantní vstupní haly. Vychutnávám si dotek jeho velké ruky svírající tu mou, jeho dlouhých zručných prstů propletených s mými. Cítím tu známou sílu – táhne mě k němu, jsem Ikarus a on mé Slunce. Už jednou mě spálil a stejně jsem tu zas.

U výtahů mačká tlačítko, aby jeden z nich přivolal. Mrknu na něj koutkem oka a spatřím jeho tajuplný poloúsměv. Jakmile se dveře otevřou, pouští mou ruku a pokyne mi dovnitř. Výtah se zavírá a já risknu další letmý pohled. Taky se na mě dívá, jeho šedé oči ožívají... a je to tu, vzduch mezi námi se plní napětím. Hmatatelným. Skoro ho cítím, jak mezi námi pulsuje a táhne nás k sobě.

„Páni,“ vydechnu, když mě krátce přemůže intenzita té hluboce zakořeněné primitivní přitažlivosti.

„Taky to cítím,“ broukne se zastřeným pronikavým pohledem.

Útroby mi zaplavuje čirá touha, temná a vražedná. Christian mě znovu bere za ruku, palcem mě hladí po kloubcích prstů – a všechny svaly v podbřišku se mi pevně a příjemně sevrou.

U všech svatých. Jak to, že má na mě pořád takový vliv?

„Prosím, nekousej si ten ret, Anastasie,“ šeptá.

Zvedám k němu pohled a pouštím ret. Chci ho. Teď hned, v tomhle výtahu. Jak by taky ne?

„Ty víš, co to se mnou dělá,“ zamumlá.

No teda, i já mám na něj pořád vliv. Má vnitřní bohyně ukončuje svůj pětidenní truc.

Najednou se otevírají dveře, narušují kouzlo okamžiku a my se ocitáme na střeše. Opírá se do nás vítr a mně je navzdory černému sáčku zima. Christian mi dává ruku kolem pasu, tiskne si mě k sobě a oba společně spěcháme k Charlie Tango, která stojí uprostřed heliportu a pomalu otáčí listy vrtule.

Vyskakuje z ní vysoký blondák v tmavém obleku s ostře řezanými rysy a v hlubokém předklonu běží až k nám. Podává si ruku s Christianem a zařve, aby přehlušil hluk rotoru:

„Připravena k odletu, pane. Je celá vaše!“

„Prošel jste všechny kontroly?“

„Ano, pane.“

„Vyzvednete ji kolem půl deváté?“

„Ano, pane.“

„Taylor na vás čeká před budovou.“

„Děkuju, pane Greyi. Šťastný let do Portlandu. Madam.“ A zasalutuje mi.

Aniž by mě Christian pustil, kývne, sklání se a vede mě ke dveřím helikoptéry.

Jakmile jsme uvnitř, pevně mě upíná do pásů a silně je utahuje. Obdaří mě svým vědoucím pohledem a tajemným úsměvem.

„Tohle tě udrží na místě,“ prohlašuje spokojeně. „Musím přiznat, že se mi v těchhle postrojích velmi líbíš. Ničeho se nedotýkej.“

V obličejí nabírám nachově rudou a on mě, dřív než mi podá sluchátka, pohladí ukazováčkem po tváři. *Taky bych se tě ráda dotkla, ale ty mi to nedovolíš*, mračím se na něj. A i kdyby – zapnul ty pásy tak pevně, že se sotva pohnu.

Sedá si na své místo a sám se poutá, pak začíná procházet předletovou kontrolou. Působí přitom *tak* kompetentně. Je to hrozně sexy. Nasazuje si sluchátka, mačká startér a rotor začíná ohlušujícím způsobem zrychlovat.

Christian se otáčí a upřeně se na mě zadívá. „Jsi připravená, bejby?“ zazní mi ozvěna jeho hlasu ve sluchátkách.

„Jsem.“

Předvádí svůj chlapecký úsměv. Páni – už pěkně dlouho jsem ho nezahlédla.

„Věži Sea-Tac, tady Charlie Tango – Tango Echo Hotel, připraven ke vzletu směr Portland přes PDX. Prosím potvrďte, přepínám.“

Odpovídá mu odosobněný hlas letové kontroly a udílí nám instrukce.

„Věži, rozumím, Charlie Tango připraven a vzlétá.“ Christian přepíná další dvě páčky, v rukou svírá řídicí páku a helikoptéra se měkce vznáší k večernímu nebi.

Seattle a můj žaludek klesají někam pod nás... a tam je toho k vidění!

„Svítání už jsme dostihli, Anastasie, teď je na řadě soumrak,“ ozývá se ze sluchátek. Otáčím se a zírám na něj s otevřenou pusou.

No tohle? Jak je možné, že dokáže říkat ty nejromantičtější věci? Usmívá se na mě a já si nemůžu pomoci a plaše mu ten úsměv vracím.

„Kromě zapadajícího slunce se v tuhle dobu dají vidět i další věci,“ prohodí.

Když jsme posledně přilétali do Seattlu, byla tma, zato tahle večerní scénérie je velkolepá, doslova nadpozemská. Už jsme nad nejvyššími budovami a stoupáme výš a výš.

„Támhle je Escala,“ ukazuje směrem k ní. „Tam Boeing – a právě teď vidíš Space Needle.“

Natahuju krk. „Tam jsem nikdy nebyla.“

„Vezmu tě tam – můžeme se tam najíst.“

Cože? „Christiane, vždyť jsme se rozešli.“

„Já vím. I tak tě tam můžu vzít. A nakrmit tě,“ vrhá na mě významný pohled.

Jen potřásám hlavou, abych vzápětí zrudla. Radši se rozhoduju pro nekonfliktní přístup. „Je tu moc krásně, děkuju.“

„Působivé, že?“

„Působivé je, že tohle dokážeš.“

„Á, lichotící slečna Steeleová... Ale já jsem muž mnoha dovedností.“

„Toho jsem si plně vědoma, pane Greyi.“

S uculením se na mě ohlédne a já se poprvé za posledních pět dnů uvolním... trochu. Třeba to nebude tak zlé.

„Jak je v nové práci?“

„Dobře, děkuju. Je zajímavá.“

„A co tvůj šéf?“

„Eh, v pohodě.“ Jak bych asi Christianovi vykládala, že mě Jack lehce znervózňuje?

Otáčí se a pronikavě se na mě zahledí.

„Co se děje?“ ptá se pak.

„No, kromě toho, co je zjevné, nic.“

„Zjevné?“

„Ach jo, Christiane, ty jsi někdy tak natvrdlý.“

„Natvrdlý? Já? Nejsem si jistý, jestli se mi líbí váš tón, slečno Steeleová.“

„Tak ať.“

Rty se mu stáčí do úsměvu. „Ta tvoje prořízlá pusa mi scházela.“

Zalapám po dechu a mám chuť na něj houknout: *To tys mi scházela – a celý – ne jenom tvoje pusa!* Ale držím se, a jak míříme dál na jih, zahledím se ven skrz skleněnou kouli, která tvoří čumák Charlie Tango. Soumrak teď máme po pravici a slunce je nízko nad horizontem – obrovské, ohnivě rudé – a já jsem znovu Ikarus, le-tím až příliš blízko.

Soumrak nás provází celou cestu ze Seattlu. Nebe je teď opálové, růžová na něm přirozeně přechází v modrozelenou a vzájemně se prolínají tak, jak to dokáže naaranžovat jen matka příroda. Je jasný svěží večer a světla Portlandu se v něm třpytí a mihotají, vítají nás, když Christian usazuje stroj na heliport. Jsme na střeše té zvláštní portlandské budovy z pálených cihel, ze které jsme vzlétali před třemi týdny.

Ježiši, jako by to bylo včera. A přesto mám pocit, že Christiana znám celé věky. Zastavuje motor Charlie Tango, vypíná nejrůznější knoflíky, takže se přestává točit vrtule, a já najednou slyším ve sluchátkách svůj vlastní dech. *Hmm*. Na okamžik mi to připomíná ten zážitek s Thomasem Tallisem. Cítím, jak blednu – na tohle teď opravdu nechci myslet.

Christian si sundává pásy a naklání se, aby rozepnul i ty moje.

„Užila jste si ten let, slečno Steeleová?“ ptá se mě měkce, šedé oči mu přitom svítí.

„Ano, děkuji, pane Greyi,“ odpovídám zdvořile.

„Tak se pojďme podívat na fotky toho chlapce.“ Podává mi ruku a já ho za ni беру a následuju ho ven z Charlie Tango.

Přichází k nám šedovlasý muž s bradkou a širokým úsměvem a já v něm poznávám toho důchodce, co tu byl i posledně.

„Joe,“ usměje se Christian, pouští mě a vřele mu potřásá rukou. „Opatrujte ji tu pro Stephana. Bude tu tak kolem osmé, deváté.“

„Provedu, pane Greyi. Madam,“ kývne na mě. „Dole je přistavené vaše auto, pane. Jo, a výtah nefunguje, musíte to vzít po schodech.“

„Děkuju, Joe.“

Christian mě znovu bere za ruku a odvádí k požárnímu schodišti.

„Máš štěstí, že jsou to jenom tři patra. V těch podpatcích,“ brblá nelibě.

Není možná.

„Tobě se snad ty boty nelíbí?“

„Líbí se mi strašně moc, Anastasie.“ Najednou mu těžkne pohled a já mám pocit, že se chystá říct ještě něco, jenže se zarazí. „Pojď. Vezmeme to pěkně pomalu. Nechci, abys spadla a zlomila si vaz.“

Řidič nás veze do galerie a my sedíme a mlčíme. Úzkost se mi vrací v plné síle a já si najednou uvědomuju, že náš společný let v Charlie Tango byl pouhým okem hurikánu. Christian je zamlklý, zadumaný... snad dokonce znepokojený; naše předešlá odlehčená nálada se někam vypařila. Je toho tolik, co bych chtěla říct, jenže tahle jízda je na to příliš krátká. Christian upírá zamyšlený pohled ven z auta.

„José je jenom kamarád,“ utrousím tiše.

Christian se otáčí a upřeně se na mě zadívá, pohled temný, střezný, nedává najevo vůbec nic. A jeho ústa – ach, ta ústa, jak znepokojující. Nechtíc si vybavuju, jak se mě dotýkala – všude. A cítím, jak se mi rozehřívá kůže. Christian si zachmuřeně poposedá.

„Ty tvoje překrásné oči vypadají najednou až moc velké, Anastasie. Prosím, slib mi, že budeš jíst.“

„Jistě, Christiane, budu jíst,“ odpovídám tak nějak automaticky, bezmyšlenkovitě.

„Myslím to vážně.“

„Skutečně?“ nedokážu potlačit posměšný tón. Teda upřímně, to jeho sebevědomí – sebevědomí muže, kvůli kterému jsem si v posledních pár dnech prošla peklem. Ne, tak to vlastně nebylo. To já sama se do toho pekla uvrhla. Ne, byl to on. Zatřepu hlavou, zmatená.

„Nechci se s tebou hádat, Anastasie. Chci tě zpátky a chci, abys byla zdravá,“ domlouvá mi mírně.

Co prosím? Co má zas tohle znamenat?

„Ale vždyť se nic nezměnilo.“ *Máš pořád svých padesát odstínů šedi.*

„Promluvíme si o tom cestou zpátky. Už jsme tady.“

Auto zastavuje před galerií, Christian ho opouští a nechává mě tam sedět, neschopnou jediného slova. Otevírá mi dveře a já vystupuju.

„Proč to děláš?“ promluví hlasitěji, než jsem čekala.

„Proč dělám co?“ zeptá se zaraženě.

„Něco nakousneš a pak to nedokončíš.“

„Anastasie, už jsme tady. Tam, kde jsi chtěla být. Pojdme nejdřív dodělat tohle a pak si promluvíme. Nějak zvlášť nestojím o scénu na ulici.“

Celá rudá se rozhlížím kolem. Má pravdu. Je tu trochu rušno. S pevně semknutými rty se vracím k jeho upřenému pohledu.

„Jak chceš,“ zabrblám a on mě bere za ruku a odvádí dovnitř.

Ocitáme se v přebudovaném skladišti – cihlové zdi, podlahy z tmavého dřeva, bílé stropy a bílá potrubí. Je to tu vzdušné

a moderní. Pohybuje se tu pár lidí upíjejících víno a kochajících se Josého pracemi. Na malý okamžik se mé problémy rozplývají – to když si uvědomuju, že si José splnil svůj sen. *Skvělá práce, José!*

„Dobrý večer, vítejte na výstavě Josého Rodrigueze,“ zdraví nás dívka v černém s velmi krátkými hnědými vlasy, jasně červenou rtěnkou a obrovskými kruhy v uších. Přejíždí mě zběžným pohledem, potom věnuje jeden mnohem delší, než je nezbytně nutné, Christianovi a růžolící a lehce pomrkávající se zase podívá na mě.

Cítím, jak se mi stahuje obočí. *Ten je můj* – teda aspoň byl. Urputně se snažím na ni nemračit. Když na mě konečně zaostří, znovu zamrká.

„Jo to jsi ty, Ano! Jsme zvědaví, co tomu budeš říkat.“ S potutelným úsměvem mi podává brožuru a směřuje mě ke stolu s pitím a jednohubkami.

Odkud zná moje jméno?

„Ty ji znáš?“ mračí se Christian.

Zavrtím hlavou, stejně zmatená jako on.

Neurčitě pokrčí rameny. „Co chceš pít?“

„Dám si sklenku bílého, děkuju.“

Významně pozvedne obočí, ale udrží jazyk za zuby. Pak odchází ke stolu s pitím.

„Ano!“

Skrz dav lidí se ke mně prodírá José.

Ty bláho! On má na sobě oblek. Vypadá moc dobře a zářivě se na mě usmívá. Balí si mě do náruče a pořádně mě k sobě mačká. A já mám co dělat, abych nepropukla v pláč. Je to můj kamarád, můj jediný kamarád, teď když je Kate pryč. Do očí se mi tlačí slzy.

„Ano, jsem tak rád, že jsi dorazila,“ vydechne mi do ucha. Pak se ale zaráží a najednou si mě za ramena drží na délku paží a zkoumá mě pohledem.

„Co je?“ kníknou.

„Hej, jsi v pořádku? Vypadáš... no, vypadáš jinak. *Dios mio*, nezhublas nějak?“

Rozmrkávám slzy. „José, jsem v pohodě. Jen jsem šťastná, že se ti to povedlo.“ *Do háje – teď snad budu brečet i kvůli němu.* „Gratuluju ti k výstavě.“ Když v té důvěrně známé tváři zahlédnu starost, zakolísá mi hlas, ale vím, že se musím držet.

„Jak ses sem dostala?“ zajímá se.

„Hodil mě sem Christian,“ podotýkám, najednou nesvá.

„Aha.“ Josému tuhne úsměv a pouští mě. „Kde ho máš?“ tvrdne mu výraz.

„Támhle, šel nám pro pití,“ kývnu Christianovým směrem a zahlédnu, jak s někým ve frontě zdvořile konverzuje. Zrovna se na mě letmo podívá a naše oči se setkávají. V tom okamžiku jsem jako paralyzovaná, zírám na toho neskutečně nádherného muže, který mi svůj pohled stejně intenzivně oplácí a přidává k němu nějaké neuchopitelné sdělení. Tak žhavé a spalující, že se v sobě navzájem na chvíli ztrácíme.

U všech svatých... A tenhle chlap mě chce zpátky. Hluboko uvnitř mého nitra se zvolna rozvíjí pocit štěstí, jako ranní květy za svítání.

„Jo, Ano!“ vytrhává mě José ze zamyšlení a vleče mě zpátky do reality. „Jsem fakt rád, že jsi přišla – a poslouvej, asi bych tě měl varovat...“

Ale najednou ho utne slečna Velmi Krátký Sestřih A Rudá Rtěnka. „José, přišla za tebou ta novinářka z Portland Printz. Pojd.“ Zdvořile se na mě usměje.

„To je bomba, co? Ta sláva...“ zubí se na mě José a já nemůžu jinak, než mu to vrátit – je tak šťastný. „Ještě si tě najdu, Ano.“ Dává mi pusu na tvář a pak už sleduju, jak odchází směrem k mladé ženě stojící vedle vytáhlého fotografa.

Josého fotografie jsou všude, v některých případech dokonce zvětšené na velká plátna. Jsou tu černobílé i barevné. Na mnoha z nich jsou nadpozemsky krásné krajiny. Jedna z nich, pořízená blízko jezera ve Vancouveru, znázorňuje brzký večer. Narůžovělá obloha se odráží od klidné vodní hladiny. Na okamžik mě ten polklid a pohoda do sebe vtahují. Je to dechberoucí.

Připojuje se ke mně Christian, a tak se rychle zhluboka nadechnu a polknu – snažím se znovu získat trochu té rovnováhy. Podává mi sklenici bílého vína.

„Splňuje tvé představy?“ Můj hlas už zní skoro normálně.

Tázavě se na mě podívá.

„To víno.“

„Ne. Ale to se na podobných událostech stává zřídka. Ten chlapec je talentovaný, co?“ obdivuje snímek s jezerem.

„Proč myslíš, že jsem ho oslovila, aby tě fotil?“ neubráním se pyšnému tónu. Aniž by hnul brvou, sjede pohledem z fotky na mě.

„Christian Grey?“ Přistupuje k němu fotograf z *Portland Printz*. „Mohl bych si vás vyfotit, pane?“

„Jistě.“ Christian maskuje svůj nelibý výraz. Já o krok ustupuju, ale on mi hmátne po ruce a přitahuje si mě k sobě. Fotograf na nás zůstává civět, nedaří se mu skrýt překvapení.

„Děkuji, pane Greyi.“ Dělá si hned několik snímků. „Slečna...?“ zjišťuje pak.

„Steeleová,“ zamumlám.

„Děkuji, slečno Steeleová.“ A peláší pryč.

„Hledala jsem na internetu nějakou fotku, kde bys byl s přítelkyní. A nenašla jsem žádnou. To proto si Kate myslela, že jsi gay.“

Christianovi se vlní rty v úsměvu. „No jo, to tu indiskrétní otázku vysvětluje. Ne, já nerandím, Anastasie – jenom s tebou. Ale to přece víš.“ Z očí mu sálá upřímnost.

„Takže tys nikdy nebral svoje...“ nervózně se rozhlédnu, „...subven?“

„Někdy ano. Ale ne na rande. Na nákupy, víš jak...“ krčí rameny, aniž by ze mě spustil pohled.

Aha, takže jen Červená mučírna a jeho byt. Nemám představu, jak bych se teď měla cítit.

„Jenom s tebou, Anastasie,“ opakuje šeptem.

Červenám a skláním zrak ke svým prstům. Takže mu na mně záleží – způsobem jemu vlastním.

„No, každopádně ten tvůj kamarád vypadá spíš na krajinky než na portréty. Trochu se tu porozhlédneme.“ Podává mi ruku a já do ní vklouznu dlaní.

Procházíme kolem několika dalších snímků a já zaznamenávám, jak mě kývnutím hlavy zdraví nějaký pár. Věnují mi dva široké úsměvy, jako by mě znali. To bude tím, že jsem s Christianem. Ale pak se objevuje mladík, který mě bezostyšně okukuje. *To je zvláštní.*

Zahýbáme za roh – a tam mi dochází, proč jsem se stala středem takové pozornosti. Na protější stěně visí sedm obrovských portrétů... a na všech jsem já.

Nehnutě na ně zírám, naprosto omráčená, z tváří mi mizí veškerá krev. Vidím sebe samu; jak špulím pusku, směju se, mračím, vážná, veselá. Všechny snímky focené jako detaily, černobílé.

No to mě podrž! Vybavuju si, jak se kolem mě José při několika příležitostech motal s foťákem v ruce, když zašel na návštěvu, nebo když

jsem mu dělala šoféra a asistentku fotografa. Tenkrát jsem si myslela, že prostě fotí. Nenapadlo mě, že dělá tak zákeřné momentky.

Zvedám oči k Christianovi, který stojí jako přikovaný a těká pohledem od jednoho snímku k druhému.

„Zdá se, že nejsem jediný,“ poznamená neurčitě a pevně semkne rty. Myslím, že je našťvaný. *To snad ne.*

„Omluv mě,“ řekne a na okamžik do mě zabodne pronikavě sedý pohled. Otáčí se na patě a míří k recepci. Copak ho žere teď? Fascinovaně sleduju, jak se vzrušeně baví s Krátkými Vlasy A Rudou Rtěnkou. Pak loví peněženku a tahá z ní kreditku.

A sakra. Určitě jeden z nich kupuje.

„Hele, to ty jsi ta múza. Ty fotky jsou úžasný,“ vyplaší mě nějaký kluk s blondátou kšticí. Vtom ucítím ruku na lokti – Christian už se vrátil.

„Ty máš ale štěstí, chlape,“ šklebí se na něj Blondátá Kštica. Christian ho umrtvuje mrazivým pohledem.

„To jistě mám,“ pronáší temně a stahuje si mě k sobě.

„Že tys právě jednu z nich koupil?“ vyzvídám.

„Jednu z nich?“ odfrkne si, aniž by si je přestal prohlížet.

„Koupil jsi víc než jednu?“

Převrací oči. „Koupil jsem je všechny, Anastasie. Nechci, aby je očumovalo kdejaký individuum ve své noře.“

Mám nutkání se začít smát. „Takže to radši budeš dělat sám?“ podotýkám uštěpačně.

Zakaboní se na mě, vyvedený z míry mou drzostí, ale pak už vidím, jak se snaží skrýt pobavení.

„Na rovinu? Jo.“

„Zvrhlíku,“ artikuluju na něj bezhlesně a skousnu si spodní ret, abych zadržela zrádný úsměv.

V údivu otevírá pusou; teď už je jasné, že se taky baví. Zamyšleně si promne bradu.

„Takové nařčení nemohu popřít, Anastasie,“ potřásá hlavou a ta dobrá nálada mu rozehřívá oči.

„Rozebrala bych to s tebou víc do hloubky, ale podepsala jsem Dohodu o mlčenlivosti.“

Povzdechne si, nespouští ze mě svůj uhrančivý pohled, který najednou hrubne. „Co všechno bych chtěl dělat s tou tvou prořízlou pusou,“ zapřede.

Zalapám po dechu – vím přesně, co má na mysli. „Ty jsi ale sprosták.“ Snažím se znít šokovaně a taky se mi to daří. Copak nemá vůbec žádné zábrany?

Pobaveně se uculí, ale pak zvažní.

„Na těch fotkách vypadáš velmi uvolněně, Anastasie. Moc často tě tak nevidám.“

Co to zas...? Páni! Změna tématu, a nelogická – z hravého je najednou vážné.

Cítím, jak se mi hrne krev do obličeje, a tak se radši zadívám na své ruce. Jenže on mi zvedá bradu a já se při doteku jeho dlouhých prstů neubráním tichému vzdechu.

„Chtěl bych, aby ses se mnou cítila taky tak uvolněně,“ šeptá. Po smíchu ani památky.

A já znovu vnímám, jak se ve mně probouzí radost. *Ale jak to? Vždyť jsou tu ty jeho problémy.*

„Budeš mě muset přestat děsit, jestli to opravdu chceš,“ vyhrknu příkře.

„A ty se budeš muset naučit komunikovat a říkat mi, co cítíš,“ odpálí mě a šlehne po mně očima.

Zhluboka se nadechnu.

„Christiane, tys mě chtěl jako svou sub. A to je ta potíž. Vězí už v definici slova submisivní – ty sám jsi mi o tom jednou psal v mailu.“ Dělán malou odmlku, abych si vzpomněla, jak to bylo. „Myslím, že to byla synonyma, cituji: poddajný, povolný, ochotný, pasivní, rezignovaný, trpělivý, poslušný, krotký, ovladatelný. Původně se ode mě očekávalo, že se na tebe nebudu ani dívat. Že na tebe nepromluví, dokud k tomu nedostanu svolení. Tak cos čekal?“ zasyčím na něj.

Překvapeně zamrká. Vrásky na nakrčeném čele se mu ještě víc prohlubují, když pokračuju dál:

„Být s tebou je hrozně matoucí. Na jednu stranu si nepřeješ, abych ti odporovala, ale pak máš rád mou prořízlou pusou. Chceš mou poslušnost, až na to, že ji vlastně nechceš, abys mě mohl trestat. Když jsem s tebou, tak zkrátka nevím, kde je nahoře a kde dole.“

Právě oči. „Trefa do černého jako obvykle, slečno Steeleová,“ poznamenává ledově. „Pojď, zajdeme si někam na jídlo.“

„Jsme tu teprve půl hodiny.“

„Vidělas fotky, mluvila s tím klukem.“

„Jmenuje se José.“

„...mluvila jsi s Josém, který se ti, když jsem ho viděl posledně, snažil strčit jazyk do pusy, přestože ti bylo špatně a bylas opilá,“ zavrčí.

„A který mě nikdy neuhodil,“ vyštěknu jedovatě.

Zle se na mě zamračí, rozčilení mu zvolna prosakuje každým pórem. „To byla podpásovka, Anastasie,“ ucedí hrozivě.

Já rudnu a Christian si rozčileně zajíždí rukou do vlasů. Vzdořovitě mu oplácím upřený pohled.

„Beru tě na něco k jídlu. Ztrácíš se mi před očima. Najdi toho kluka, rozluč se.“

„Prosím, můžeme tu ještě zůstat?“

„Ne. Jdi. Hned. A rozluč se.“

Zlostně na něj zahlížím, v žilách se mi vaří krev. Pan Ztraceně Posedlý Kontrolou. Zlost je fajn. Rozhodně lepší než sebelítost.

Odvracím se od něj a rozhlížím po Josém. Mluví se skupinkou nějakých dívek. Vydávám se k němu, pryč od Stína. Copak musím skákat, jak on píská, jenom proto, že mě sem přivezl? Co si o sobě kčertu myslí?

Holky hltají každé Josého slovo. Když k nim přicházím, jedna z nich se zajímne. Nepochybně mě poznala podle těch fotek.

„José...“

„Copak, Ano? Omluvte mě, dámy,“ usměje se na ně a dává mi ruku kolem pasu. A mě tak nějak potěší, že tu José bez mrknutí oka ohromuje ženské.

„Vypadáš rozčileně,“ řekne.

„Už musím jít,“ bručím rozmrzele.

„Vždyť jsi teď přišla.“

„Já vím, ale Christian se už potřebuje vrátit. Ty fotky jsou fantastické, José – máš úžasný talent.“

Úplně se rozzáří. „Strašně rád jsem tě viděl.“

Vtahuje mě do své medvědí náruče a přitom mě pootáčí tak, že přes galerii vidím na Christiana. Tváří se dopáleně a já si uvědomuju, že je to kvůli tomu, že jsem v Josého náručí. Takže velmi vypočítavým pohybem ovijím Josému paže kolem krku. Mám dojem, že Christian každou chvíli vyletí z kůže. Jeho pohled nevěstí nic dobrého, když se pomalu blíží našim směrem.

„Díky, že jsi mě upozornil na ty fotky,“ postěžuju si Josému.

„A sakra. Promiň, Ano – měl jsem ti to říct. Líbí se ti vůbec?“

„Eh... ani nevím,“ odpovídám popravdě, vykolejená jeho otázkou.

„No, už jsem je všechny prodal, takže někomu se určitě líbí. Super, co? Jsi holka z plakátu.“ Svírá mě ještě silněji a naštěstí nevidí Christiana, který mě probodává hrozivým pohledem, zatímco se k nám stále přibližuje.

José mě pouští. „Tak už se nezlob, Ano. Á, pane Greyi, dobrý večer.“

„Pane Rodriguezi, velmi působivé.“ Ledová zdvořilost z Christiana přímo odkapává. „Je mi líto, že se nemůžeme zdržet, my dva se už musíme vrátit zpátky do Seattlu. Anastasie?“ Velmi nenápadně zdůrazní slova „my dva“ a přitom mě bere za ruku.

„Tak ahoj, José. A ještě jednou gratuluju.“ Stihnu mu dát rychlou pusu na tvář, a dřív než se vzpamatuju, vleče mě Christian ven na ulici. Víím, že to v něm pěkně vře, jenže ve mně taky.

Venku se spěšně rozhlíží po ulici. Vyráží doleva, ale najednou mě vtahuje do nějaké uličky a tam mě nečekaně tlačí ke zdi. Prudce bere můj obličej do dlaní a nutí mě pohlédnout do jeho žhnoucích odhodlaných očí.

Zalapám po dechu a on se na mě vrhá a začíná mě neurvale líbat. Zuby nám o sebe vzájemně křísnou a hned nato mi vráží jazykem do pusy.

Touha ve mně vybuchuje jako ohňostroj na Den nezávislosti. Vracím mu polibek se stejnou intenzitou, prsty mu zatínám do vlasů a hrubě ho za ně tahám. Zasténá. Je to hluboký, smyslný hrdelní zvuk, který mi rozvibruje celé tělo. Rukou mi sjíždí dolů po trupu až pod hýždě a skrz látku fialových šatů mi zarývá prsty do masa.

Hrnu do našeho polibku veškerou zlost a srdcebol posledních několika dnů, poutám ho jím k sobě. A náhle mi to dochází – v tom okamžiku oslepující vášně –, že on dělá to samé, *on se cítí stejně*.

Odtrhává se ode mě, těžce lapá po dechu. Z očí mu sálá chtíč, jenom z toho pohledu se mi vzněcuje už tak dost žhavá krev v žilách. Sama dýchám otevřenou pusou, jak se snažím dostat do plic drahocenný vzduch.

„Jsi. Jenom. Moje...“ cedí skrz zuby každé slovo zvlášť. Pouští mě a ustupuje, předklání se a rukama zapírá o kolena, jako by právě uběhl maraton. „Pro lásku boží, Ano.“

Opírám se o zeď, celá zadýchaná, a snažím se zkrotit bouřlivou reakci vlastního těla, pokouším se znovu nabýt jakous takous rovnováhu.

„Omlouvám se,“ zašeptám, když se mi konečně trochu zklidní dech.

„To bych si vyprosil. Vím, o co ses tam snažila. Ty toho fotografa chceš, Anastasie? Sama mu očividně nejsi lhostejná.“

Rudnu, jestli je to ještě víc možné, a vrtím hlavou. „Ne. Je to jenom kamarád.“

„Celý svůj dospělý život se snažím vyhnout jakýmkoliv extrémním emocím. A ty teď... ty ve mně vyvoláváš pocity, jaké jsem nikdy předtím nezažil. A to je hrozně...“ vraští čelo, jak se snaží najít to správné slovo, „...zneklidňující. Mám rád kontrolu, Ano, ale s tebou se prostě...“ narovnává se a zapichuje do mě pronikavý pohled, „...někam vypaří.“ Neurčitě máchne pažemi do vzduchu a s těžkým povzdechem si plynule zajede prsty do vlasů. Nakonec mě bere za ruku.

„Pojď, musíme si promluvit a ty se musíš najíst.“

Kapitola 2

Vede mě do malé útulné restaurace.

„Tohle bude muset stačit,“ zabrblá. „Nemáme moc času.“

Mně se ta restaurace zdá v pohodě. Jsou tu dřevěné židle a látkové ubrusy. Stěny jsou ve stejné barvě, jakou má Christian v herně – temně krvavě rudé. Po zdech tu mají náhodně rozmístěná pozlacená zrcadla a na stolech bílé svíčky a malé vázičky s růžemi. V pozadí tiše pěje Ella Fitzgeraldová o té věci, které se říká láska. Vlastně to je velmi romantické.

Číšník nás odvádí ke stolu pro dva v malém výklenku a já si sedám, celá nesa z toho, co se mi Christian chystá sdělit.

„Máme málo času,“ oznamuje Christian číšníkovi, když se usazujeme. „Takže si dáme biftek, středně propečený, omáčku Béarnais, pokud ji máte, hranolky a k tomu něco zeleného – cokoliv, co kuchař má. A přineste mi vinný lístek.“

„Jistě, pane.“ Číšník, evidentně zaskočený Christianovým chladným a úsporným vystupováním, rychle prchá. Christian si pokládá BlackBerry na stůl.

Ježiši, copak si nesmím ani vybrat?

„Co když já steak nechci?“

Povzdechne si. „Nezačíněj s tím, Anastasie.“

„Nejsem malý dítě, Christiane.“

„Tak se tak nechovej.“

Jako by mi vlepil pohlevek. Zaraženě zamrčkám. Takže takhle to bude probíhat – nervózní napjatá konverzace, i když ve velmi romantickém prostředí, ale určitě se nebudou konat žádná srdce ani květiny.

„Chovám se jako dítě, protože nechci steak?“ odseknu a pokouším se skrýt ublížený tón.

„Ne. Proto, že jsi mě schválně donutila žárlit. To je dětinské. To nemáš žádnou úctu k citům toho svého kamaráda, že ho takhle taháš za nos?“

Vrací se číšník s vinným lístkem a Christian tiskne rty, až mu z nich zbyvá jenom tenká čárka, a rozzlobeně si mě měří.

Cítím, jak se mi valí krev do tváří – na to jsem nepomyslela. Chudák José – rozhodně jsem mu nechtěla dávat planou naději. Najednou je mi trapně. Christian má pravdu, to ode mě bylo bezohledné.

Zadívá se do vinného lístku.

„Chtěla bys vybrat víno?“ ptá se mě s vyzývavě zvednutým obočím. Zosobněná arogance – moc dobře ví, že se ve víně nevyznamenám.

„Vyber ho ty,“ odpovídám zatvrzele.

„Dvě sklenky Barossa Valley Shiraz, prosím.“

„Ehm, toto víno prodáváme pouze po láhvích, pane.“

„Tak nám dejte láhev,“ štěkne Christian.

„Pane.“ Číšník se krotce vytrácí. Ani se mu nedivím.

Zamračím se na Stína. Co ho štvě? Jistě, pravděpodobně já. Někde v hlubinách mé duše se ospale probouzí vnitřní bohyně a s úsměvem se protahuje. Nějakou dobu teď spala.

„Jsi hrozně nabroušený.“

Netečně mě pozoruje. „To by mě zajímalo, proč asi.“

„Hlavní je, že jsi pro tu důvěrnou a upřímnou diskuzi o budoucnosti zvolil ten správný tón, že?“ usměju se na něj sladce.

Zase semkne rty, ale pak se mu jakoby zdráhavě zvedají koutky a já vím, že se snaží potlačit úsměv.

„Omlouvám se,“ pronásí.

„Omluva se přijímá. A já ti mohu s potěšením oznámit, že se ze mě od té doby, co jsme spolu jedli naposledy, nestal vegetarián.“

„Jenže to taky bylo naposledy, co jsi *vůbec* něco jedla, takže je to tvé tvrzení sporné.“

„A je to tu zas. To slovo... *sporné*.“

„Sporné,“ vydechne a v očích mu zajiskří pobavení. Pak si ale prohrábne vlasy a zvažní. „Ano, když jsme spolu mluvili naposledy, opustilas mě. Jsem teď trochu nervózní. Řekl jsem ti, že tě chci zpátky, a tys řekla... neřeklas nic.“ Soustředěně mě sleduje, plný očekávání. Jeho upřímnost je vražedně odzbrojující. Co mu na to říct?

„Chyběl jsi mi... opravdu moc, Christiane. Těch posledních pět dnů bylo... složitých.“ Polknu. V krku se mi utváří knedlík, když si vzpomenu na spalující muka, kterými jsem si prošla, co jsem od něj odešla. Uplynulé dny byly nejhorší v mém životě. Těm se nic nevyrovná. Jenže pak do mě vráží realita a chytá mě do svých osidel.

„Ale za tu dobu se nic nezměnilo. Nemůžu ti být tím, co chceš,“ protlačím šeptem skrz ten knedlík, co mám v krku.

„Ale ty jsi tím, co chci,“ přesvědčuje mě mírně.

„Ne, Christiane, to teda nejsem.“

„Chápu, že jsi zneklidněná tím, co se stalo posledně. Choval jsem se jako hlupák, a ty... Ty taky. Proč jsi nepoužila únikové slovo?“ Tón jeho hlasu se při posledních slovech mění, stává se vyčítavým.

Cože? Počkat – změna směru. Rudnu a vystrašeně zamžikám.

„Tak mi odpověz.“

„Já nevím. Bylo toho na mě moc. Snažila jsem se být taková, jakou jsi mě chtěl mít, snažila jsem se vydržet tu bolest a po nějakých slovech jsem ani nevzdechla. Prostě jsem... zapomněla,“ hlesnu zahnanbeně a omluvně pokrčím rameny.

Ježkovy zraky – možná jsme se mohli všemu tomu srdcebolu vyhnout.

„Tys zapomněla?!“ zděšeně lapá po dechu, oběma rukama se chytá hrany stolu a vraždí mě pohledem. Celá se pod ním scvrkávám.

A kruci! Už zase zuří. Má vnitřní bohyně mě taky zlostně probodává očima. Vidiš, můžeš si za to sama!

„Jak ti mám věřit?“ řekne tiše. „Jak ti vůbec můžu věřit?“

Přichází číšník s vínem. Sedíme a zíráme na sebe, modré oči do šedých. Mlčky se topíme ve výčítkách, zatímco číšník zbytečně teatrálně otevírá víno a nalévá ho do Christianovy sklenky. Christian se pro ni automaticky natahuje a usrkává.

„Vyhovuje,“ schvaluje odměřeně.

Číšník nám opatrně plní skleničky, a jakmile postaví láhev na stůl, volí urychlený ústup. Christian ze mě po celou tu dobu nespustil oči. Uhýbám pohledem jako první, beru si víno a důkladně upíjím. Sotva vnímám, co mám na jazyku.

„Tak to je mi líto,“ zakuňkám, protože se najednou cítím hloupě. Odešla jsem, protože jsem si myslela, že jsme nekompatibilní, ale teď se ukazuje, že jsem ho mohla zastavit.

„Co ti je líto?“ vyhrkne znepokojeně.

„Že jsem nepoužila únikové slovo.“

Zavírá oči, jako by se mu ulevilo.

„Jo, mohli jsme si všechno to utrpení ušetřit.“

„Ty ale vypadáš v pohodě.“ *Víc než v pohodě. Vypadáš... prostě jako ty.*

„Zdání může klamat,“ utrousí. „Vůbec nejsem v pohodě. Je mi, jako by slunce zapadlo a nevysvitlo celých pět dnů. Pro mě to byla permanentní noc.“

Jeho doznání mi vyráží dech. *Vždyť pro mě taky.*

„Řeklas, že mě nikdy neopustíš, a sotva jde do tuhého, zabouchneš za sebou dveře.“

„Kdy jsem řekla, že tě nikdy neopustím?“

„Když jsi spala. Byla to ta nejvíc uklidňující věc, co jsem kdy slyšel, Anastasie. Ulevilo se mi.“

Svírá se mi srdce, a tak sahám po skleničce.

„Řeklas mi, že mě miluješ,“ šeptá. „Platí to ještě?“ Z jeho hlasu slyším strach.

„Ano, Christiane, platí.“

Upřeně mě sleduje. Vypadá tak zranitelně, když pomalu vypouští vzduch z plic. „To je dobře,“ přiznává.

Jeho smířlivý tón mě zaráží. Zdá se, že podstoupil transplantaci srdce. Když jsem mu to řekla posledně, byl úplně vyděšený.

Vrací se číšník. Bleskově před nás pokládá talíře a prchá pryč.

A sakra, jídlo.

„Jez,“ přikazuje mi Christian.

Vím, že jsem hladová, ale právě teď mám žaludek jako scvrklou švestku. Sedět naproti jedinému muži, kterého jsem kdy milovala, a probírat s ním naši nejistou budoucnost, to můj apetit zrovna nepovzbuzuje. Pochybovačně si to jídlo prohlížím.

„Bůh mi odpusť, Anastasie, jestli nezačneš jíst, přehnu si tě přes koleno klidně tady v restauraci. A tentokrát to nebude mít co do činnosti s mým sexuálním uspokojením. Jez!“

Tak fajn, aby tě nekleplo, Greyi. Podvědomí mě přísně pozoruje přes obroučky pŕlměsíckových brýlí. Je plně na Stínově straně.

„Dobrá, najím se. Klidně si tu svrbící dlaň schovej.“

Nezasměje se, dál mi očima vypaluje díru do hlavy. Váhavě zvedám nůž s vidličkou a krájím si kousek steaku. Ách, je vynikající. Jsem tak vyhladovělá. Zatímco žvýkám, Christian se viditelně uvolňuje.

Večeříme v tichosti. Teď hraje nějaká jiná hudba. V pozadí zní sametový ženský hlas a slova té písně odrážejí mé rozpoložení.

Zvedám oči ke Stínovi. Jí a přitom mě sleduje. Hlad, touha a úzkost spojené v jednom žhavém pohledu.

„Víš, kdo to zpívá?“ pokouším se o normální konverzaci.

Christian se zarazí a zaposlouchá. „Ne... ale je dobrá, ať už je to kdokoliv.“

„Taky se mi líbí.“

Usměje se, konečně mi věnuje svůj typický tajemný úsměv. Co má asi za lubem?

„Copak?“ vyzvídám.

Zavrtí hlavou. „Najez se,“ pobídne mě mírně.

Už jsem snědla polovinu toho, co jsem měla na talíři. Víc už do sebe nedostanu. Jak se z toho vykroutím?

„Už opravdu nemůžu. Snědla jsem toho dost, pane?“

Zvedá ke mně netečný pohled, neodpovídá, pak kontroluje hodinky.

„Vážně jsem sytá,“ dodávám a dopřávám si další lok toho lahodného vína.

„Budeme muset jít. Taylor tu bude každou chvíli a ty musíš ráno vstávat do práce.“

„Stejně jako ty.“

„Mně stačí mnohem míň spánku než tobě, Anastasie. Aspoň že jsi snědla něco.“

„My se nevracíme vrtulníkem?“

„Ne, předpokládal jsem, že budu pít, takže nás vyzvedává Taylor. A kromě toho, takhle tě budu mít v autě na pár hodin jenom pro sebe. Co jiného budeme mít na práci než mluvení?“

Aha, tak to je ten jeho plán.

Christian přivolává číšníka, aby ho požádal o účet, pak bere BlackBerry a telefonuje.

„Jsme v Le Picotin, jihozápadní třetí avenue.“ A zavěšuje.

Ježiši, ten je ale odměřený.

„Mluvíš s Taylorem hrozně stroze. Vlastně s většinou lidí.“

„Já jen hned mluvím k věci, Anastasie.“

„Dnes večer jsi se ale k věci nedostal. Mezi námi se nic nezměnilo, Christiane.“

„Mám pro tebe jistý návrh.“

„Tohle celé přece jistým návrhem začalo.“

„Myslím jiný návrh.“

Vrací se číšník a Christian mu podává kreditní kartu, aniž by věnoval sebemenší pozornost účtu. Zatímco mu číšník strhává útratu, Christian mě pátravě sleduje. Do toho mu pípne mobil a on se zadívá na displej.

Tak on má pro mě návrh. Co to bude tentokrát? Hlavou mi běží nejrůznější scénáře: únos, práce v jeho firmě. Ne, nic z toho nedává smysl. Christian dokončuje platbu.

„Pojď. Taylor už čeká venku.“

Vstáváme a on mě bere za ruku.

„Nechci tě ztratit, Anastasie,“ řekne. Jemně mě políbí na kloubky prstů, dotek jeho rtů na mé kůži zvolna prostupuje celým mým tělem.

Venku na nás čeká audi. Christian mi otevírá dveře a já nastupuju a nořím se do luxusního koženého sedadla. On přechází na stranu řidiče. Taylor vylézá ven a oba si něco v rychlosti říkají, což neodpovídá jejich obvyklému chování. Už umírám zvědavostí. O čem se ti dva baví? Za okamžik, když oba nastupují, letmo mrknu na Christiana, který upírá ten svůj neproniknutelný pohled přímo před sebe.

Dovolím si chvilku zkoumat jeho božský profil, rovný nos, plně vykrojené rty, vlasy spadající přirozeně do čela. Tenhle úchvatný chlap docela určitě nebyl stvořen pro mě.

Zadní část auta se náhle plní jemnými tóny nějaké orchestrální skladby, kterou neznám, a Taylor se rozjíždí do poloprázdných ulic. Míří na I-5 a do Seattlu.

Christian se otáčí čelem ke mně. „Jak už jsem řekl, mám pro tebe návrh, Anastasie.“

Nervózně se ohlízím po Taylorovi.

„Taylor tě neslyší,“ ujišťuje mě Christian.

„Jak to?“

„Taylor,“ zavolá Christian. Taylor nereaguje. Zavolá na něj znovu, stále žádná reakce. Christian se předklání, aby mu poklepal na rameno. A Taylor si z ucha vyndává sluchátko, kterého jsem si předtím nevšimla.

„Ano, pane?“

„Děkuju, Taylore. V pořádku – poslouchejte dál.“

„Jistě, pane.“

„Už jsi spokojená? Poslouchá iPod. Má tam Pucciniho. Zapomeň, že je tady. Tak jako já.“

„Tys ho o to požádal schválně?“

„Přesně tak.“

Aha. „Tak jo, ten tvůj návrh?“

Christian najednou vypadá tak rozhodně, skoro jako by se chystal domlouvat nějaký obchod. *Ty bláho.* Už zase uzavíráme smlouvu. Věnuju mu svou plnou pozornost.

„Nejdřív se tě na něco zeptám. Chceš opravdový vanilkový vztah – úplně bez zvrhlého šukání?“

Brada mi klesá až na kolena. „Zvrhlé šukání?“ vypísknu.

„Zvrhlé šukání.“

„Nemůžu uvěřit tomu, žeš to tady vyslovil.“ Úzkostně střelím pohledem po Taylorovi.

„No tak jsem to vyslovil. Odpověz mi,“ vyzývá mě klidně.

Obličeť mám v jednom ohni. Má vnitřní bohyně padá na kolena, ruce spíná v modlitbě a úpěnlivě mě vzývá.

„Líbí se mi s tebou zvrhle šukat,“ připouštím tiše.

„To jsem si myslel. A co se ti teda nelíbí?“

To, že se tě nesmím dotknout. To, že mi rád způsobuješ bolest. Šlehnutí páskem...

„Ta neustálá hrozba krutosti a neobvyklého trestání.“

„Co přesně tím myslíš?“

„No, máš všechny ty... věci v herně, ty rákosky a biče. Děsí mě k smrti. Nechci, abys je na mě používal.“

„Fajn, takže žádné rákosky ani biče. Ani pásky, když už jsme u toho,“ ušklíbne se.

Zírám na něj, celá zmatená. „Ty se tu pokoušíš stanovit nové krajní meze?“

„Ne tak docela. Spíš se ti snažím porozumět, ujasnit si, co se ti líbí a co ne.“

„Víš, Christiane, nejneepochopitelnější pro mě je, že ti dělá radost, když mi můžeš způsobovat bolest. A pomyšlení, že to děláš jenom proto, že jsem překročila nějakou nahodilou hranici.“

„Ale to není nahodilá hranice; ta pravidla jsou daná.“

„Ale já nechci žádná pravidla.“

„Vůbec žádná?“

„Žádná pravidla,“ vrtím hlavou, ale srdce mám až v krku. Kam tím vším míří?

„A nebude vadit, když ti naplácám?“

„Naplácáš čím?“

„Tímhle.“ Zvedá ruku.

Neklidně se zavrtím. „Ne, ne tak docela. Hlavně s těmi stříbrnými kuličkami...“ Díkybohu, že je tma. Obličej už mi plane jako pochodeň, a když si vybavím tu noc, zrazuje mě i hlas. *Jo... udělala bych to znovu.*

Usměje se na mě. „Byla to sranda, co?“

„Víc než jen sranda,“ poznamenávám.

„Takže dokážeš akceptovat aspoň nějakou bolest.“

Pokrčím rameny. „Jo, aspoň myslím.“ Co z něj asi nakonec vypadne? Má zvědavost právě přeskočila několik stupňů na Richterově škále.

V hlubokém zamyšlení si mne bradu. „Anastasie, chci začít znovu. Chci zkusit tu vanilkovou věc a potom se možná – až mi budeš víc věřit a až budu věřit já tobě, že jsi ke mně upřímná a komunikuješ se mnou – můžeme pohnout dál a třeba i začít dělat nějaké věci, které dělám rád já.“

Ohromeně na něj civím. V hlavě mám úplně prázdno – jako když se počítači zhroutí systém. Dychtivě mě sleduje – aspoň myslím, nevidím ho totiž úplně jasně, protože nás obklopuje oregonská tma. Až mi to konečně dochází, tohle je ono. On se chce dostat na světlo, ale můžu po něm chtít, aby to pro mě udělal? A nelíbí se mi náhodou ta temnota? Něco z ní ano, někdy. Vybavuje se mi lákavá vzpomínka na noc s Thomasem Tallisem.

„Ale co tresty?“ ptám se.

„Žádné tresty,“ zavrtí hlavou. „Nic takového.“

„A pravidla?“

„Žádná pravidla.“

„Vůbec žádná? Ale vždyť máš ty své potřeby.“

„Tebe potřebuju víc, Anastasie. Za těch posledních pár dnů jsem si prošel očistcem. Všechno mi říká, abych tě nechal jít, že si tě nezasloužím. Všechny ty fotky, co udělal ten kluk... vidím na nich, jak tě vnímá on. Jsi na nich tak bezstarostná a krásná – ne, že bys teď nebyla krásná, ale když se na tebe podívám, vidím tu bolest. Šílím, když si uvědomím, že jsem to já, kdo ti ji způsobil. Jenže jsem taky sobecký. Chtěl jsem tě od chvíle, cos mi vpadla do kanceláře. Jsi tak... nádherná, upřímná, vřelá, silná, duchaplná, kouzelně nevinná; ten výčet je nekonečný. Strašně tě obdivuju. A chci tě. A při pomýšlení, že tě má někdo jiný, mám pocit, jako by někdo otočil kudlou v mé černý duši.“

V puse mám rázem jako na poušti. *U všech svatých!* Mé podvědomí spokojeně pokyvuje hlavou. Jestli tohle není vyznání lásky, tak co tedy? Slova se ze mě začínají valit jako z protržené přehrady.

„Christiane, proč si proboha myslíš, že máš černou duši? Něco takového bych nikdy neřekla. Možná smutnou. Ale jsi dobrý člověk. Víím to... jsi velkorysý, laskavý, nikdy mi nelžeš. Já – snažila jsem se málo. To, co se stalo minulou sobotu, mě strašně šokovalo – bylo to jako procitnutí. Zjistila jsem, jak moc mírný jsi ke mně do té doby byl, a taky, že nemůžu být tím, koho potřebuješ. A potom, když jsem odešla, mi to všechno došlo... fyzická bolest, kterou jsi mi způsobil, nebyla ničím v porovnání s bolestí z té ztráty. Strašně moc tě chci potěšit, ale je to hrozně těžké.“

„Ale ty mi dopřáváš potěšení neustále,“ zašeptá. „Jak často ti to musím opakovat?“

„Nikdy nevím, co si myslíš. Někdy jsi tak uzavřený... jako by ses schovával před celým světem. Děsíš mě tím. To proto s tebou moc nemluví. Nedokážu odhadnout, kdy se ti změní nálada. Otočí se o sto osmdesát stupňů během nanosekundy. Je to hrozně matoucí. A nedovolíš mi, abych se tě dotýkala, a přitom to chci, tak moc... ukázala bych ti, jak moc tě miluju.“

V té tmě vidím, jak zamžiká, zdá se, že vyplašeně, a já mu už dál nedokážu odolat. Škrábu se mu na klín, úplně ho tím vyvádím z míry, a беру si jeho hlavu do dlaní.

„Já tě miluju, Christiane Greyi. Jestli jsi odhodlaný pro mě tohle všechno udělat... To já jsem ta, kdo si tě nezaslouží – a je mi strašně líto, že nemůžu udělat to samé já pro tebe. Možná časem... nevím... každopádně ano, ten tvůj návrh přijímám. Kde to mám podepsat?“

Ovíjí kolem mě paže a strhává si mě na sebe.

„Ach, Ano,“ vydechne a zaboří mi nos do vlasů.

Sedíme a vzájemně se objímáme, posloucháme hudbu – dojemnou klavírní skladbu –, která odráží emoce uvnitř auta... pokojné ticho po bouři. Uvelebuju se mu v náručí, opírám si hlavu o jeho rameno a on mi uklidňujícími pohyby hladí záda.

„Dotýkání je mou krajní mezí, Anastasie,“ zašeptá.

„Já vím. Přála bych si vědět proč.“

Po chvíli si povzdechne a tiše pronese: „Měl jsem děsivé dětství. Myslím, že jeden z těch, co tu závislou děvku pásli...“ Jeho hlas jde do ztracena a já vnímám, jak je napjatý, když si vybavuje nějakou z těch hrůz. „Pamatuju si to,“ hlesne se zachvěním.

Srdce mám jako v kleštích – to když si vzpomenu na ty jizvy hyzdící jeho kůži. *Ach, Christiane*. Zesiluju své sevření.

„Byla k tobě hrubá? Tvá matka?“ Hlas mám tenký a tichý, poznamenaný zadržovanými slzami.

„Pokud si vzpomínám, tak ne. Spíš mě zanedbávala. Ale nebránila mě před tím pasákem.“

Odfrkne si. „Myslím, že jsem se staral já o ni. A když se konečně zabila, trvalo čtyři dny, než to někdo zjistil a než nás našli... Všechno si to pamatuju.“

Nedokážu zabránit zděšenému lapnutí po dechu. *Svatá Matko Boží. Až se mi z toho udělalo zle.*

„Život s tebou fakt pěkně vyjebal,“ vydechnu.

„Jak jsem říkal – padesát odstínů šedi.“

Pootočím hlavu a přitisknu mu rty na krk. Hledám a zároveň nabízím útěchu. Před sebou vidím malého ušmudlaného šedo-okého chlapce, ztraceného a osamělého vedle mrtvého těla matky.

Christiane. Vdechuju jeho vůni. Je božská, moje nejoblíbenější na celém světě. Přitahuje si mě k sobě pevněji a dává mi polibek do vlasů. A tak sedím, schoulená v jeho objetí, a Taylor s námi uhání nocí.

Když se probudím, už projíždíme Seattlem.

„Ahoj,“ zdraví mě Christian tiše.

„Promiň,“ zamumlám. Zvedám se z něj, protahuju se a mžourám. Ještě pořád jsem u něj v náručí, na jeho klíně.

„Rád tě pozoruju, když spíš.“

„Říkala jsem něco?“

„Ne. Už jsme skoro u tebe.“

Aha... „My nejedeme k tobě?“

„Ne.“

Napřímím se úplně a upřu na něj zkoumavý pohled. „Proč ne?“

„Protože jdeš zítra do práce.“

„Aha,“ odtuším dotčeně.

Ušklibne se na mě. „Proč, měla jsi snad něco na mysli?“

Hned se mi hrne krev do tváří. „No, možná.“

Uchechtne se. „Anastasie, nehodlám se tě znovu dotknout – ne, dokud mě o to nebudeš sama prosit.“

„Cože?!“

„Aspoň tě to donutí se mnou začít komunikovat. Příště, až se budeme milovat, budeš mi muset přesně popsát, co chceš, a pěkně do detailů.“

„Eh.“

Taylor zastavuje před naším domem a Christian si mě sesazuje z klína. Vystupuje a přidržuje mi otevřené dveře.

„Něco pro tebe mám.“ Přechází ke kufru, otevírá ho a vyndává z něj velkou obdélníkovou krabici zabalenou jako dárek. Co je zas kčertu tohle?

„Otevři to, až budeš vevnitř.“

„Ty nepůjdeš dál?“

„Ne, Anastasie.“

„A kdy tě teda uvidím?“

„Zítřa.“

„Zítřa mě chce šéf vzít na drink.“

Christianův výraz tvrdne. „Opravdu?“ Jeho hlas lemuje skrytá hrozba.

„Chce oslavit můj první týden,“ dodávám honem.

„Kam půjdete?“

„To nevím.“

„Mohl bych tě tam vyzvednout.“

„Fajn... pošlu ti mail nebo smsku.“

„Dobře.“

Doprovází mě k domovním dveřím a čeká, až vylovím klíče z kabelky. Když mám odemčeno, naklání se ke mně, svírá mi bradu v prs-

tech a zvedá ji. Se rty těsně nad mým obličejem zavírá oči a jemnými polibky si značí stezku mezi mým spánkem a koutkem úst.

Z hrdla mi uniká tichounký sten, uvnitř mě všechno roztává a rozkvétá.

„Tak zítra,“ vydechne.

„Dobrou noc, Christiane,“ zašeptám a jasně slyším tu potřebu, co mi proniká do hlasu.

Lehce se pousměje.

„Tak šup dovnitř,“ nařizuje mi a já vcházím do vestibulu i s tím tajemným balíčkem v rukou.

„Pozdějc, bejby,“ zavolá za mnou, pak se otočí a s ladností jemu vlastní vyráží zpátky k autu.

Doma ten dárek hned rozbaluju a uvnitř nacházím svůj notebook, BlackBerry a další obdélníkovou krabičku. *Copak je asi tohle?* Trhám z ní stříbrný papír, pod kterým se ukrývá útlé černé pouzdro. Když ho otevřu, spatřím iPad. *Do háje... iPad!* Na monitoru je volně položená bílá kartička se vzkazem psaným Christianovým písmem:

Anastasié – tohle jsem koupil pro Tebe.

Vím, co bys chtěla slyšet.

Ta hudba to řekne za mě.

Christian

Páni. Mám tady esenci Christiana Greye převlečenou za luxusní iPad. Nevěřicně kroutím hlavou nad tím mrháním, ale v skrytu duše jsem šťastná jako blecha. Jeden takový má v kanceláři i Jack, takže vím, jak to funguje.

Zapnu ho a zajíknu se, když se na obrazovce objeví tapeta: malý model kluzáku. *Páni.* To je Blaník L23, který jsem mu dala, upev-

něný na skleněném podstavci a vystavený na Christianově stole v kanceláři, tuším. Civím na ten výjev se spadlou čelistí.

On ho postavil! On si ho fakt postavil. Teď si vzpomínám, že se o tom zmiňoval v tom vzkazu u květin. Až se mi z toho zatočila hlava, protože mi vzápětí dochází, že do toho dárku vložil mnohem víc než jenom peníze.

Posouvám kurzor až dolů, abych odemkla obrazovku, a znovu zalapám po dechu. Na pozadí je naše společná fotografie z promoce. Ta, která se objevila v *The Seattle Times*. Christian na ní vypadá tak dobře. Neubráním se úsměvu od ucha k uchu, zatímco má vnitřní bohyně se svíjí a laská na lenošce – Ó ano, a je celý můj!

Tahem prstu přesouvám ikony a na další obrazovce se objevuje několik dalších. Kindle, iBooks, Word – a co já vím, co všechno.

No to mě podrž! Britská knihovna?! Klikám na ikonu a před očima se mi rozbaluje menu: HISTORICKÁ SBÍRKA. Sjíždím dolů a vybírám si ROMÁNY 18. A 19. STOLETÍ. Další menu. Ťuknu na titul: AMERIČAN – HENRY JAMES. Otevírá se nové okno, které mi nabízí naskenovanou knihu ke čtení. Ty bláho – to je jedno z prvních vydání, z roku 1879, a já ho mám v iPadu! On mi koupil celou Britskou knihovnu na zmáčknutí jednoho knoflíku.

Rychle z toho vyskakuju ven. Je mi naprosto jasné, že bych se v tomhle ráji mohla rochnit až do skonání světa. Zaznamenávám aplikaci zabývající se „zdravou stravou“, nad kterou se musím usmívat a zároveň protočit oči. Dál zprávy, počasí... ale Christian se ve vzkazu zmiňoval o hudbě. Vracím se zpátky na hlavní obrazovku, kde si vybírám ikonu iPod, načej se přede mnou rozbaluje playlist. Jak ho procházím, ve tváři se mi znovu usídluje úsměv. Thomas Tallis – tak na toho jen tak nezapomenu. Koneckonců, slyšela jsem ho už dvakrát... jednou, když na mě Christian použil důtky, a podruhé, když mě šukal.

Witchcraft. Můj úsměv se rozšiřuje – *ach ano, to byl ten tanec ve velkém pokoji*. Potom Bach a Marcello – *ale ne, to je teď na mě až příliš smutné*. Jeff Buckley – *jo, o tom už jsem slyšela*. Snow Patrol – *moje oblíbená skupina*. A další písnička je od Enigmy, jmenuje se *Principles of Lust*. Jak typické, ušklíbnu se. Další se jmenuje *Possession... jistě, to je celý Stín*. A pár dalších, o kterých jsem nikdy neslyšela.

Vybírám si jednu, která mě upoutala a pouštím ji. Jmenuje se *Try* a zpívá ji Nelly Furtado. Její hlas se kolem mě ovíjí jako hedvábný šál, celou mě zahaluje. Lehám si k tomu do postele.

Znamená to snad, že to chce Christian zkusit? Pokusit se o nový typ vztahu? Hltám každé slovo, dívám se do stropu a snažím se přijít na kloub tomu náhlému zvratu. Chyběla jsem mu. On chyběl mně. Musí ke mně něco cítit. Prostě musí. Tenhle iPad, ty písničky, všechny ty aplikace – záleží mu na mně. Opravdu záleží. Srdce mi samou nadějí poskočí.

Písnička končí a mně se do očí tlačí slzy. Rychle roluju na další – *The Scientist* od Coldplay, to je jedna z Kateinych nejoblíbenějších skupin. Tu písničku znám, ale jejímu textu jsem nikdy nevěnovala pořádnou pozornost. Zavírám oči a nechávám se těmi slovy zaplavit, unášet...

Slzy se mi derou do očí. Už je nedokážu zadržovat. Jestli tohle není omluva, tak co tedy? *Ach, Christiane*.

Nebo je to výzva? Zodpoví moje otázky? *Odvozuju si z toho příliš? Nejspíš ano*. Mé podvědomí souhlasně pokývá hlavou, v obličejí soustrastný výraz.

Otírám si slzy. Musím mu napsat mail a poděkovat. A tak se zvedám z postele, abych si došla pro notebook.

Coldplay mi dělají zvukovou kulisu, ještě když se uvelebují se zkříženýma nohama na posteli. Mac nabíhá a já se přihlašuju.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: IPAD

Datum: 9. 6. 2011, 23:56

Komu: Christian Grey

Už zase kvůli Tobě brečím.

Miluju ten iPad.

Miluju ty písničky.

Miluju Britskou knihovnu.

Miluju Tebe.

Děkuju.

Dobrou noc,

Ana xx

Od: Christian Grey

Předmět: iPad

Datum: 10. 6. 2011, 00:03

Komu: Anastasia Steeleová

Jsem rád, že se Ti to líbí. Taky jsem si jeden koupil.

Kdybych byl u Tebe, ty slzy bych Ti slíbal.

Ale nejsem, takže jdi spát.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Musím se nad tou jeho odpovědí usmívat. Je pořád tak panovačný, tak... prostě je to Christian. Změní se i tohle? A v tu chvíli zjišťuju, že doufám v opak. Mám ho takového ráda, poroučivého, ovšem za předpokladu, že mu můžu vzdorovat beze strachu z trestu.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Pan Nerudný

Datum: 10. 6. 2011, 00:07

Komu: Christian Grey

Slyším Váš obvyklý panovačný a napjatý tón, pane Greyi.

Vím o něčem, co by Vám mohlo ulevit. Ale když tu nejste... u sebe mě nenecháte... a navíc očekáváte, že budu prosit...

Můžete si o tom nechat leda tak zdát, pane.

Ana xx

P.S.: Zaznamenala jsem, že jste do výběru též zahrnul hymnu všech fanatických pronásledovatelů: „Každý nádech, který učiniš.“ Já osobně Váš smysl pro humor oceňuji, ale ví o tom doktor Flynn?

Od: Christian Grey

Předmět: Bohorovně klidný

Datum: 10. 6. 2011, 00:10

Komu: Anastasia Steeleová

Má nejdražší slečno Steeleová,
dokonce i ve vanilkových vztazích může dojít k naplácání, víte? Obvykle po oboustranné dohodě a se sexuálníím podtextem... ale v tom milerád udělám výjimku.

K Vaší neskonalé úlevě Vám musím sdělit, že doktor Flynn rovněž sdílí můj smysl pro humor.

A teď už, prosím, jdi spát, protože zítra toho moc nenaspíš.

A mimochodem – budeš prosit, věř mi. Už se na to těším.

Christian Grey,

Napjatý výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Dobrou noc a sladké sny

Datum: 10. 6. 2011, 00:12

Komu: Christian Grey

Když o to tak hezky prosíš, a protože mám ráda Tvé jemné pohružky, schoulim se v posteli i s iPadem, který jsi mi tak laskavě věnoval, a budu usínat při brouzdání Britskou knihovnou a poslechu hudby, která to řekne za Tebe.

A xxx

Od: Christian Grey

Předmět: Ještě jedna prosba

Datum: 10. 6. 2011, 00:15

Komu: Anastasia Steeleová

Nech si o mně zdát.

x

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Snít o tobě, Christiane Greyi? Vždycky.

Rychle se převlékám do pyžama, čistím si zuby a zaléhám do postele. Do uší si vkládám sluchátka, zpod polštáře tahám splasklý balónek Charlie Tango a tisknu si ho k sobě.

Zalykám se radostí, na tváři připitomělý široký úsměv. Jaká změna se může udát za jediný den. Jak mám asi teď usnout?

José Gonzales začíná pět uklidňující píseň s hypnotickým kytarovým doprovodem a já se pomalu propadám do spánku. Žasnu nad tím, jak se svět za jediný večer ustálil do rovnováhy, a rozjímám, jestli bych taky neměla Christianovi sestavit playlist.

Kapitola 3

Být bez auta má jednu výhodu – v autobuse cestou do práce můžu nasadit sluchátka do iPadu uloženého v kabelce a naslouchat všem těm nádherným tónům, které mi Christian věnoval. Takže v okamžiku, kdy přicházím do práce, mám na tváři ten nejabsurdnější výraz.

Jack ke mně vzhledne a zarazí se.

„Dobré ráno, Ano. Ty... úplně svítíš.“ Jeho poznámka mě vyvádí z míry. *Jak nemístné!*

„Děkuju, Jacku, dobře jsem se vyspala. Taky ti přeju dobré ráno.“

Lehce svráští obočí.

„Můžeš je, prosím tě, do oběda pročíst a udělat mi k nim poznámky?“ Podává mi čtyři rukopisy. Když spatří můj zděšený výraz, dodává: „Jenom první kapitoly.“

„Jasně,“ vydechnu úlevou a on mi na oplátku věnuje široký úsměv.

Zapínám počítač, abych se pustila do práce, dopjím přitom latte a jím banán. A zjišťuju, že mi přišel e-mail od Christiana.

Od: Christian Grey

Předmět: Pomoc...

Datum: 10. 6. 2011, 08:05

Komu: Anastasia Steeleová

Pevně věřím, že jsi snídala.

V noci jsi mi chyběla.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Staré knihy...

Datum: 10. 6. 2011, 08:33

Komu: Christian Grey

Právě teď jím banán. Pár dnů jsem nesnídala vůbec, takže je to pokrok. Miluju Britskou knihovnu – pustila jsem se do Robinsona Crusoe... a samozřejmě miluju Tebe.

A teď mě omluv, snažím se pracovat.

Anastasia Steeleová,

Asistentka Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Předmět: A to má být všechno, co jsi snědla?

Datum: 10. 6. 2011, 08:36

Komu: Anastasia Steeleová

Určitě bys dokázala sníst víc. Budeš potřebovat energii na to žebření.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Otrapo

Datum: 10. 6. 2011, 08:39

Komu: Christian Grey

Pane Greyi, snažím se pracovat, abych se nějak uživila. A budeš to Ty, kdo bude žebrot.

Anastasia Steeleová,

Asistentka Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Předmět: Vsaď se!

Datum: 10. 6. 2011, 08:46

Komu: Anastasia Steeleová

Miluju výzvy, slečno Steeleová...

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Sedím a culím se na monitor jako idiot. Jenže musím přečíst ty první kapitoly a napsat k nim Jackovi poznámky. Rozkládám rukopisy na stůl a pouštím se do toho.

Kolem oběda si sbíhám dolů do lahůdkářství pro sendvič Pastrami, poslouchám přitom další písničky z iPadu. Jako první mi hraje Nitin Sawhney, je to nějaké etno s názvem *Homelands* – a je to opravdu dobré. Pan Grey má vskutku velmi rozmanité hudební choutky. Když se courám zpátky, mám tam klasiku – *Fantazie na téma Thomase Tallise* od Vaughana Williamse. Zdá se, že Stín má smysl pro humor, a já ho za to miluju. Zmizí mi vůbec někdy ten stupidní výraz z obličeje?

Odpoledne se táhne. V nestržžené chvílce píšu mail Christianovi.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Nuda...

Datum: 10. 6. 2011, 16:05

Komu: Christian Grey

Potřebuju si protáhnout prsty.

Jak se máš?

Co děláš?

Anastasia Steeleová,

Asistentka pana Jacka Hydea, odpovědného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Předmět: Tvé prsty...

Datum: 10. 6. 2011, 16:15

Komu: Anastasia Steeleová

Měla jsi jít pracovat pro mě.

Nepotřebovala by sis protahovat prsty. Jsem si jistý, že bych pro ně našel nějaké využití. Vlastně mě napadá hned několik možností...

Já se zabývám obvyklými nudnými fúzemi a obchody. Je to dost nezajímavé.

E-maily v SIP jsou monitorovány.

Christian Grey

Rozptylený výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

A sakra. To jsem netušila. A jak o tom kčertu ví on? Mračím se na monitor a rychle procházím maily, které jsme si dnes posílali, a přitom je mažu.

Přesně v půl šesté se u mého stolu zjevuje Jack. Máme „neformální“ pátek, takže má na sobě džíny a černou košili. Díky tomu opravdu působí velmi neformálně.

„Tak co ten drink, Ano? Většinou chodíme na jeden rychlý do baru přes ulici.“

„My?“ ptám se s nadějí v hlase.

„Jo, chodí nás většina... tak půjdeš?“

Z nějakého nepochopitelného důvodu, který teď nechci pitvat, mě zaplavuje úleva.

„Půjdu ráda. Jak se ten bar jmenuje?“

„Padesátá.“

„To si děláš srandu.“

V obličejí se mu usídluje zmatený výraz. „Ne. Má to snad pro tebe nějaký hlubší význam?“

„Ne, promiň. Přijdu tam za vámi.“

„Co si dáš k pití?“

„Pivo, prosím tě.“

„Super.“

Ještě odcházím na dámy, odkud píšu Christianovi e-mail z BlackBerry.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Tam zapadneš

Datum: 10. 6. 2011, 17:36

Komu: Christian Grey

Jdeme do baru, který se jmenuje Padesátá.

Množství humoru, který bych z té skutečnosti mohla vydolovat, je nekonečné.

Těším se, až se tam s Vámi setkám, pane Greyi.

A x

Od: Christian Grey

Předmět: Nebezpečí

Datum: 10. 6. 2011, 17:38

Komu: Anastasia Steeleová

Dolování je velmi nebezpečná činnost.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Od: Anastasia Steeleová

Předmět: Nebezpečí?

Datum: 10. 6. 2011, 17:40

Komu: Christian Grey

Nějak mi uniká pointa.

Od: Christian Grey

Předmět: Jak prostě...

Datum: 10. 6. 2011, 17:42

Komu: Anastasia Steeleová

Bylo to pouhé konstatování, slečno Steeleová.

Už brzy se setkáme.

Radši dřív než pozdějc, bejby.

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings, s.r.o.

Kontroluju se v zrcadle. Jeden den – a takový rozdíl. Mám víc barvy ve tvářích a jasnější pohled, oči mi doslova září. To bude vliv Christiana Greye. Co s jednou neudělá, když si s ním vymění pár mailů. Křením se na sebe a uhlazuju si modrou halenku – tu, kte-

rou mi koupil Taylor. Dnes mám na sobě své oblíbené džíny. Většina ostatních žen v kanceláři nosívá džíny nebo volnou sukni. Budu muset do nákupu jedné nebo dvou takových investovat. Možná o víkend, nechala bych si proplatit ten šek od Christiana, co mi dal za Wandu, mého Broučka.

Když vycházím z budovy, zaslechnu, jak mě někdo osloví jménem.
„Slečna Steeleová?“

S očekáváním se otáčím, a zjišťuju, že stojím před mladou ženou s popelavým obličejem. Přistupuje ke mně, vypadá jako duch – je tak bledá a má podivně prázdný výraz.

„Slečna Anastasia Steeleová?“ opakuje s naprosto nehybným obličejem, navzdory tomu, že mluví.

„Přejete si?“

Zastavuje se na chodníku asi tak tři stopy ode mě a jen na mě zírá a já zírám na ni, paralyzovaná. Kdo to je? A co po mně chce?

„Můžu vám nějak pomoci?“ sonduju. Odkud zná mé jméno?

„Ne... Jenom jsem si vás chtěla prohlédnout.“ Její hlas je strašidelně tichý.

Má tmavé vlasy, tak jako já – stejně ostře kontrastují s její světlou pletí. Oči má hnědé, v barvě bourbonu, ale prázdné. Jsou úplně bez života. Překrásný bledý obličej má poznamenaný ztrápeným výrazem.

„Promiňte, ale já vám nerozumím,“ vysvětluju zdvořile a snažím se nevnímat varovné mrazení, které mě šimrá v zátylku.

Když si ji prohlížím pozorněji, zjišťuju, že vypadá divně. Je neupravená, jako by o sebe nedbala. Její oblečení je o dvě velikosti větší, a to včetně značkového baloňáku.

Zasměje se. Je to zvláštní, nelibý zvuk, který ještě přiživuje mé znepokojení.

„Máte snad něco, co bych já neměla?“ ptá se smutně.

Znepokojení se mění na strach. „Promiňte – kdo jste?“

„Já? Já jsem nikdo.“ Zvedá ruku, aby si pročísala vlasy sahající k ramenům, a jak to udělá, vyhrnuje se jí rukáv kabátu a odhaluje potřísněný obvaz, který má kolem zápěstí.

No to mě podrž.

„Na shledanou, slečno Steeleová.“ Otáčí se a odchází ulicí, zatímco já stojím jako přikovaná. Sleduju její křehkou postavu, jak mi mizí z dohledu a ztrácí se v davu lidí opouštějících své kanceláře.

Co to jako mělo znamenat?

Celá zmatená přecházím ulici k baru a pokouším se nějak vstřebat to, co se právě odehrálo. Mé podvědomí vystrkuje svou oškliovou hlavu a zasyčí: *Ta má něco společného s Christianem.*

Padesátá je rozlehlý neosobní podnik s baseballovými vlaječkami a plakáty na zdech. Jack je na baru s Elisabeth, Courtney, což je další odpovědná redaktorka, dvěma chlápky z finančního a Claire z recepce. Ta má v uších ty svoje typické stříbrné kruhy.

„Ahoj, Ano!“ Jack mi podává láhev Budu.

„Děkuju... na zdraví,“ zamumlám, ještě pořád otřesená ze setkání s Dívčím Přízrakem.

„Na zdraví.“ Ťukneme si a on pokračuje v hovoru s Elisabeth.

Na mě se mile usměje Claire. „Tak jaký byl první týden?“ ptá se mě.

„Dobrý, děkuju. Všichni působí hodně přátelsky.“

„Dnes vypadáš mnohem šťastněji.“

Rudnu. „No, je přece pátek,“ vyhrknu. „A co ty – máš nějaké plány na víkend?“

Má osvědčená rozptylovací technika zafunguje, a tak jsem zachráněna. Vychází najevo, že Claire je ze sedmi dětí a jede na velkou rodinnou sešlost do Tacomy. Začíná se se mnou živě bavit a já si uvědomuju, že jsem od té doby, co Kate odjela na Barbados, nemluvila s žádnou ženou v mém věku.

Nepřítomně rozjímám nad tím, jak se asi Kate má... s Elliotem. Nesmím se pak zapomenout Christiana zeptat, jestli se mu ozval. Jo, a příští úterý se vrací její bratr Ethan, bude u nás bydlet. Nějak si nedokážu představit Christiana a jeho nadšení, až tohle zjistí. Najednou se to setkání s Podivným Dívčím Přízrakem odsouvá někam do zákulisí mé mysli.

Během našeho hovoru s Claire mi Elisabeth podává další pivo. „Díky,“ usměju se na ni.

S Claire se mluví jedna radost – je neuvěřitelně upovídaná –, takže dřív než si toho všímám, mám třetí pivo jako pozornost od jednoho z těch kluků z finančního.

Když Elisabeth s Courtney odcházejí, připojuje se Jack k nám. *Tak kde je ten Christian?* Jeden z těch dvou se dává do řeči s Claire.

„Tak co, Ano, myslíš, žes udělala dobře, když jsi nastoupila k nám?“ Jackův hlas se táhne jako med... a stojí až moc blízko. I když, všimla jsem si, že k tomu inklinuje u každého. Dokonce i v práci. Mé podvědomí přimhouří oči. *Jen si to špatně vykládáš*, kárá mě.

„Moc jsem si ten první týden užila, děkuju, Jacku. Ano, myslím, že jsem udělala správné rozhodnutí.“

„Jsi velmi chytrá dívka, Ano. Dotáhneš to daleko.“

Cítím, jak červenám. „Děkuju,“ muknu, protože nevím, co jiného bych na to řekla.

„Bydlíš daleko?“

„V Pike Market.“

„Ale! To je ode mě kousek.“ S úsměvem se přisouvá dokonce ještě blíž a naklání se k baru tak, že mě u něj účinně vězní. „Máš už nějaké plány na víkend?“

„No... ehm...“

Vycítím jeho přítomnost dřív, než ho spatřím. Je to, jako by na něj bylo celé mé tělo dokonale vyladěné. Ve stejnou chvíli se uvolňuje i probouzí – je to zvláštní kombinace pocitů. A taky je tu ta podivná pulsující energie.

Christian mi pokládá ruku kolem ramen ve zdánlivě nenuceném gestu vyjadřujícím náklonnost – ale já vím, že to tak úplně není. On si tím vymezuje své území a já to právě teď velmi oceňuji. Měkce mě políbí do vlasů.

„Ahoj, bejby,“ vydechne.

Nedokážu si pomoc, ale když mě objímá, cítím úlevu, bezpečí a... radost. Přitahuje si mě k boku a já k němu zvedám oči. Upřeně zírám na Jacka a má ten svůj neproniknutelný výraz. Pak obrací svou pozornost ke mně, věnuje mi krátký pokrivený úsměv, za kterým následuje letný polibek. Na sobě má to tmavomodré sako s proužky, džíny a rozhalenou bílou košili. Je zkrátka okouzlující.

Jack se neochotně stahuje.

„Jacku, tohle je Christian,“ pípnu omluvně. *Za co se omlouvám?* „Christiane, to je Jack.“

„Já jsem přítel,“ pronáší Christian s minimalistickým chladným úsměvem, který se ani zdánlivě nedotkne jeho očí, a podává si s Jackem ruku. Letmo se podívám na Jacka. Zkoumavě si měří ten fajnový exemplář mužské populace, který před ním stojí.

„A já jsem šéf,“ odpovídá arogantně. „Ana se zmiňovala o nějakém ex-příteli.“

Do háje zelenýho. Být tebou, tuhle hru bych na Stína nezkoušela.

„Tak teď už ex nejsem,“ zpraží ho Christian. „Pojď, bejby, je čas jít.“

„Zůstaňte, prosím, a dejte si s námi drink,“ láká ho Jack sladce.

Nemyslím, že by to byl dobrý nápad. Proč jen to je tak nepříjemné? Koutkem oka pohlédnu na Claire, která – jak jinak – zírá s otevřenou pusou a neskrývaně dychtivým výrazem na Christiana. Kdy už si přestanu dělat hlavu s tím, jaký vliv má na jiné ženy?

„Už něco máme,“ utne ho Christian a nasazuje tajemný úsměv.

My něco máme? Prostupuje mnou záchvěv očekávání.

„Možná jindy,“ dodává. „Pojď,“ vybízí mě a sahá pro mou ruku.

„Uvidíme se v pondělí,“ usměju se na Jacka, Claire i ostatní. Usilovně se přitom snažím ignorovat Jackův méně než potěšený výraz a následuju Christiana ze dveří.

Taylor se opírá o kapotu audi přistaveného u obrubníku.

„Proč se mi zdálo, jako byste závodili, kdo dočůrá dál?“ ptám se Christiana nevinně, když mi otevírá dveře auta.

„Protože to tak bylo,“ zahučí, věnuje mi obvyklý tajemný úsměv a zabouchne.

„Zdravím, Taylore,“ řeknu, když se naše oči setkají ve zpětném zrcátku.

„Slečno Steeleová,“ odpovídá a vlídně se usměje.

Christian vklouzne na sedadlo vedle mě, uchopí mi ruku a něžně ji políbí. „Ahoj,“ broukne.

Cítím, jak se mi do tváří lije krev, protože vím, že nás Taylor slyší, a jsem vděčná, že nevidí ten živočišný pohled, kterým se mi Christian momentálně propaluje až do kalhotek. Stojí mě veškeré síly, abych se na něj nevrhla, hned tady a teď, na zadním sedadle auta.

Páni, na zadním sedadle auta... hmm. Má vnitřní bohyně si v tichém zamyšlení mne bradu.

„Ahoj,“ vydechnu, v puse suchopár.

„Tak co bys chtěla dnes večer dělat?“

„Neříkal jsi náhodou, že už něco máme?“

„Jistě. Já vím naprosto přesně, co chci dělat, Anastasie. Ale ptám se tebe – co bys ráda ty?“

Nedokážu tomu zabránit – celá se na něj rozzářím.

„Aha,“ oduší s dábelky hříšným úšklebkem. „Takže... žebrání. Chceš žebrat u mě, nebo u tebe?“ Skloní hlavu ke straně a použije na mě ten svůj dokonalý sexy úsměv.

„Mám takový dojem, že jste až moc suverénní, pane Greyi. Možná bychom pro změnu mohli jít ke mně.“ Schválně si skousnu ret a jeho výraz vzápětí hrubne.

„Taylore, ke slečně Steeleové, prosím.“

„Pane,“ bere ho Taylor na vědomí a vyráží do ulic.

„Tak, jak ses dnes měla?“ zjišťuje Christian.

„Dobře, a ty?“

„Děkuju, dobře.“

Jeho absurdně široký úsměv teď zrcadlí ten můj. Znovu mě líbá na kloubky prstů.

„Vypadáš skvěle,“ zkonstatuje.

„Ty taky.“

„Ten tvůj šéf, Jack Hyde, dělá svou práci dobře?“

Tak počkat! Co je to za nečekanou změnu tématu? Soustředěně krčím čelo. „Proč? Souvisí to nějak s vašimi závody v čůrání?“

Uchechtne se. „Anastasie, ten chlap se ti snaží dostat pod sukni,“ pronáší suše.

Můj obličej může směle konkurovat barvě stěn jeho herny a navíc mi klesá brada. Šokované podvědomí se ostře nadechuje.

„No, chtít si může, co se mu zlíbí... Proč se o tom vlastně bavíme? Ty víš, že o něj nemám nejmenší zájem. Je to prostě můj šéf.“

„A o to právě jde. On chce něco, co mi patří. A já potřebuju vědět, jestli svůj džob dělá dobře.“

Pokrčím rameny. „Asi jo.“ O co mu jde?

„Radši by ti měl dát pokoj, nebo se jeho zadek jednoho krásného dne ocitne na dlažbě.“

„Ale, Christiane, o čem to mluvíš? Vždyť nic neprovedl.“ *Teda zatím.* Jen stává trochu moc blízko.

„Něco si dovolí – a povíš mi to. Říká se tomu hrubé porušení morálky nebo taky sexuální harašení.“

„Vždyť to bylo jenom posezení po práci.“

„Myslím to vážně. Jediná věc, a letí.“

„Až takový vliv přece nemáš.“ *No vážně!* Ale dřív než na něj stihnu protočit oči, vráží do mě prozření jako rozjetý nákladák. „Že ne, Christiane?“

Po rtech mu přelétá tajemný úsměv.

„Ty nás kupuješ,“ zašeptám zděšeně.

Následkem paniky v mém hlase jeho úsměv lehce povadá. „To není úplně přesná formulace,“ opravuje mě.

„Tys to koupil. SIP. Už ti patří.“

Ostražitě zamžiká. „Už asi jo.“

„Tak jo, nebo ne?“

„Jo.“

Co to sakra...?

„Proč?“ zaskřehotám, ve větším šoku už snad nemůžu být. Tohle prostě překračuje všechny meze.

„Protože můžu, Anastasie. Musím vědět, že jsi v bezpečí.“

„Ale vždyť jsi řekl, že se mi nebudeš plést do kariéry!“

„To taky nebudu.“

Vyškubnu ruku z jeho sevření. „Christiane...“ Docházejí mi slova.

„Ty se na mě zlobíš?“

„Ano. Ovšemže se na tebe zlobím,“ vypěním. „Chci říct, co je to za zodpovědného výkonného ředitele, který dělá rozhodnutí na základě toho, s kým právě šuká?“ Jak to dořeknu, zblednu a nervózně střelím okem po Taylorovi.

Sakra. Opravdu skvěle načasovaná porucha filtru mezi mozkiem a pusou. *Teda Anastasie!* Okřikne mě zlostně zahlížející podvědomí.

Christian otevře pusou, znovu ji zavře a potom se na mě zamračí. Zarputile mu to oplácím. Jak na sebe zíráme, atmosféra v autě se z vřelé a hravé mění na napjatou, plnou dosud nevyřčených slov a potenciálních výčitek.

Naštěstí ta nepřijemná cesta netrvá dlouho a za chvíli už Taylor zastavuje před naším domem.

Vyrážím ven z auta, aniž bych čekala, až mi kdokoliv z nich otevře dveře.

Slyším, jak Christian polohlasem doporučuje Taylorovi: „Myslím, že bude lepší, když počkáte.“

A pak už vnímám, jak stojí těsně za mnou, zatímco já usilovně lovím klíče v kabelce.

„Anastasie,“ promlouvá ke mně smířlivě, jako bych byla nějaké divoké zvíře zahnané do kouta.

S těžkým povzdechem se k němu obracím čelem. Jsem na něj tak neskutečně našťvaná, vztek ze mě přímo sálá, jako temná zloba, která mě hrozí každou chvílí zadusit.

„Tak za prvé, už jsem s tebou nějakou dobu nešukal – až moc dlouho, zdá se mi – a za druhé, do toho odvětví jsem stejně chtěl

proniknout. Ze všech čtyř nakladatelství v Seattlu je SIP v největším zisku. Ale právě teď je na vrcholu a pak začne stagnovat – potřebuje rozšířit.“

Dál na něj umanutě zírám. Má tak pronikavý pohled, dokonce hrozivý, ale zároveň šíleně žhavý. V těch ocelových hlubinách bych se ztratila raz dva.

„Takže teď jsi můj šéf,“ vyštěknu.

„Technicky vzato, jsem šéf šéfa, který šéfuje tvému šéfovi.“

„A technicky vzato je to hrubé porušení morálky – ta věc, že šukám se šéfem šéfa, který šéfuje mému šéfovi.“

„Právě teď se s ním ale hádáš,“ zatváří se hrozivě.

„Nejspíš proto, že je to takovej magor,“ zasyčím na něj.

Christian v ohromení o krok ucouvne. *A sakra. Nezašla jsem příliš daleko?*

„Magor?“ vydechne a jeho výraz se mění... na pobavený.

Zatraceně! Mám na tebe vztek, tak se mě nepokoušej rozesmát!

„Jo.“ Snažím se zachovat svůj nanejvýš pobouřený výraz.

„Tak magor?“ opakuje a tentokrát už mu cukají koutky.

„Neopovažuj se mě rozesmávat, když jsem na tebe naštvaná!“ zavrčím.

Ale on naplno roztáhne ten svůj běloskvoucí oslnivý úsměv amerického chlapce, takže to nevydržím. Začínám se culit a nakonec i smát. Jak bych asi mohla zůstat netečná vůči tomu rozjaření, které z jeho úsměvu sálá?

„To, že mám na tváři tenhle podělanej stupidní výraz, ještě neznamená, že na tebe nejsem pořádně naštvaná,“ upozorňuju ho bez dechu a snažím se zadržet hihňání středoškolské roztleskávačky. *I když, tou jsem nikdy nebyla, pomyslí si trpce.*

Naklání se ke mně, a já mám dojem, že se mě chystá políbit, jenže on to neudělá. Jen zaboří nos do mých vlasů a zhluboka vdechne jejich vůni.

„Jako vždy, slečno Steeleová, jste nepředvídatelná.“ Narovná se a upřeně se na mě zadívá, oči mu stále jiskří smíchem. „Tak co, pozveš mě dál, nebo mě pošleš, abych si někde připomněl své demokratické právo amerického občana, podnikatele a spotřebitele – koupit si cokoli, co se mi zatraceně zamane?“

„Už jsi o tom mluvil s doktorem Flynnem?“

Zabublá smíchem. „Tak pozveš mě dál, nebo ne, Anastasie?“

Snažím se tvářit nerozhodně – kousání rtu pomáhá –, jenže když otevírám dveře, stejně se uculuju. Christian se otáčí, mává na Taylora a audi se odlepuje od obrubníku.

Je tak zvláštní mít Christiana Greye v bytě. Zkrátka se to tu pro něj zdá být příliš malé.

Ještě pořád se na něj zlobím, jeho fanatismus nezná mezí. V tu chvíli mi taky dochází, proč věděl, že je můj mail v SIP monitorovaný. Pravděpodobně toho ví o SIP víc než já. To pomýšlení je až nepříjemné.

Co teď s tím? Proč jen má to nutkání udržovat mě v bezpečí? Přeci jsem dospělá – jakžtakž – proboha! Co můžu udělat, abych ho o tom přesvědčila?

Prohlížím si jeho krásnou tvář, když bloumá pokojem jako lev v kleci, a můj hněv polevuje. Vidět ho tady, na mém území, tam, kde jsem prožívala konec našeho vztahu, je uklidňující. Víc než jen uklidňující, protože ho miluju a srdce mi vyzvání rozechvělou, opojnou euforií.

Rozhlíží se kolem sebe a hodnotí své nové okolí. „Je to tu hezké,“ uzavírá.

„Kate to dostala od rodičů.“

Nepřítomně kývne a spočine na mně uhrančivým pohledem.

„Ehm... dáš si něco k pití?“ vzpamatuju se, zrůžovělá nervozitou.

„Ne, děkuju, Anastasie,“ pronáší zastřeně.

Do háje. Proč jsem tak nervózní?

„Co bys chtěla dělat, Anastasie?“ ptá se měkce, když vyrazí mým směrem jako nějaká divoká šelma. Děsně sexy šelma. „Vím, co chci dělat já,“ dodává hlubokým hrdelním hlasem.

Začínám ustupovat, ale pak narážím na betonový kuchyňský ostrůvek.

„Ještě pořád se na tebe zlobím.“

„Já vím.“ Vykouzlí omluvný poloúsměv a já taju... No, možná se tak moc nezlobím.

„Dal by sis něco k snědku?“ vykoktám.

Pomalou kývne. „Ano. Tebe,“ zavrtní. Všechno od pasu dolů se ve mně svírá. Svádí mě už jen tím hlasem, ale ten pohled, ten hladový chci-tě- teď-hned pohled... *Kristepane*.

Stojí těsně u mě, ale nedotýká se; propaluje se do mě očima a já cítím, jak mě pohlcuje jeho tělesné teplo. Je mi šílené horko, jsem vzrušením bez sebe, místo nohou mám želé a zaplavuje mě touha. Chci ho.

„Jedlas něco?“ utrousí.

„Měla jsem sendvič, k obědu,“ špitnu. Teď se o jídle bavit nechci. Nespokojeně přivírá oči. „Musíš jíst.“

„Já opravdu nemám chuť... na jídlo.“

„A na co teda máte chuť, slečno Steeleová?“

„Myslím, že to víte, pane Greyi.“

Znovu se nade mnou sklání a já si zase myslím, že mě chce políbit, ale on to neudělá.

„Chtěla bys, abych tě líbal, Anastasie?“ zašeptá mi tichounce do ucha.

„Jo,“ vydechnu.

„Kde?“

„Všude.“

„Budeš to muset trochu víc upřesnit. Upozorňoval jsem tě, že se tě nedotknu, dokud mě o to nebudeš prosit a neřekneš mi přesně, co mám dělat.“

Má vnitřní bohyně se svíjí v křeči na lenošce. A já jsem v háji – on nehraje fér.

„Prosím,“ zašeptám.

„Prosím, co?“

„Dotýkej se mě.“

„Kde, bejby?“

Je tak mučivě blízko, jeho vůně je opojná. Zvedám k němu ruku... a on vzápětí ustupuje.

„Ne ne,“ kárá mě, oči najednou ostražitě.

„Cože?“ *Ne... vrat se!*

„Ne,“ vrtí rozhodně hlavou.

„To jako vůbec?“ Nemůžu si pomoci, ale znám roztouženě.

Jenže on se najednou zatváří nejistě a mě to zaváhání povzbuzuje. Dělán krok jeho směrem, ale on zase couvne. Navzdory úsměvu mezi nás dává ruce.

„Podívej, Ano,“ varuje mě. Navíc si rozčileně prohrábne vlasy.

„Ale někdy ti to nevadí,“ fňuknu. „Možná bychom mohli najít popisovač a označit zakázaná území.“

Překvapeně zvedá obočí. „To není špatný nápad. Kde je tvůj pokoj?“

Kývnu hlavou příslušným směrem. Že by schválně měnil téma?

„Bralas ty prášky?“

A dopr... ty prášky.

Jeho výraz vadne společně s mým.

„Ne,“ vypravím ze sebe přiškrčeně.

„Aha,“ oduší a přísně semkne rty. „Pojď, dáme si něco k jídlu.“

To snad ne!

„Myslela jsem, že půjdeme do postele. Já s tebou chci do postele.“

„Já vím, bejby.“ Usměje se a nečekaně se pohne mým směrem, aby mi hrábnul po zápěstích, prudce mě na sebe strhnul a přitisknul se ke mně celou plochou svého těla.

„Musíš jíst, a já zrovna tak,“ zabrouká a opře do mě spalující šedý pohled. „Kromě toho... očekávání je základem svádění a já jsem právě teď všema deseti pro lehce odpírané uspokojení.“

He? A to jako odkdy?

„Já už svedená jsem a své uspokojení chci hned. Budu žebrať, prosím.“ Ježiši, vždyť já skoro kňourám. Má vnitřní bohyně je celá bez sebe.

Láskyplně se na mě usměje. „Prostě se najež. Jsi až moc hubená.“ Líbne mě na čelo a pouští mě.

Je to jako nějaká hra, součást ďábelského plánu. Mračím se na něj.

„Ještě pořád se na tebe zlobím, žes koupil SIP, a teď ještě víc, protože mě necháváš čekat,“ špulím se.

„Ty jsi ale malá rozzlobená slečinka, vid? Po dobrém jídle se budeš cítit líp.“

„Já vím moc dobře, po čem se budu cítit líp.“

„Anastasie Steeleová, já jsem v šoku!“ zvolá lehce posměšně.

„Přestaň si ze mě utahovat. Nehraješ fér.“

Zakousne se do spodního rtu, aby zadusil smích. Je zkrátka okouzující... hravý Christian provokující mé libido. Kdybych byla

aspoň trochu zběhlá ve hře na svádění, věděla bych, co dělat. Navíc to, že se ho nesmím ani dotknout, mě omezuje.

Má vnitřní bohyně v zamyšlení mhouří oči. Na tom ještě budeme muset zapracovat.

Jak na sebe s Christianem zíráme – já celá nažhavená, ztrápená a roztoužená, on uvolněný a bavící se na můj účet –, uvědomuju si, že tu nemám žádné jídlo.

„Mohla bych něco uvařit – ale nejdřív budeme muset na nákup.“

„Na nákup?“

„Potravin.“

„To tady nemáš nic k jídlu?“ tvrdne mu výraz.

Zavrtím hlavou. A jéje, vypadá celkem našťavaně.

„Jde se nakupovat,“ utrousí stroze. Otáčí se na patě a odchází ke dveřím, aby mi je otevřel dokořán.

„Kdys byl naposledy v supermarketu?“

Christian působí lehce nejistě, ale svědomitě mě následuje i s nákupním vozíkem.

„Už ani nepamatuju.“

„To ti všechny nákupy obstarává paní Jonesová?“

„Myslím, že jí s tím pomáhá Taylor. Nejsm si jistý.“

„Spokojíš se s restovaným masem? Je to rychlé.“

„To zní dobře,“ zakřením se. Nepochybně si domyslel mé skryté důvody pro rychlé vaření.

„Pracují pro tebe už dlouho?“

„Taylor čtyři roky, myslím. A paní Jonesová taky tak nějak. Proč jsi neměla doma žádné jídlo?“

„Ty víš proč,“ zahučím a červenám.

„Bylas to ty, kdo mě opustil,“ podotýká s nelibostí v hlase.

„Já vím,“ připouštím tence. Tohle už si nechci připomínat.

Přicházíme k pokladně, v tichosti stojíme ve frontě.

Kdybych ho bývala neopustila, nabídnul by mi vůbec někdy vanilkovou alternativu? rozjímám mimoděk.

„Máš něco k pití?“ vtahuje mě zpátky do přítomnosti.

„Pivo... aspoň myslím.“

„Dojdu pro víno.“

Božítku. Nejsem si jistá, jak moc kvalitní víno Ernieho Supermarket nabízí.

Christian se loudá zpátky s prázdnýma rukama a znechuceným výrazem.

„Hned vedle je prodejna s víny,“ uklidňuju ho rychle.

„Jdu se tam podívat.“

Ach jo, možná jsme měli jet rovnou k němu a ušetřili bychom si všechny ty trable. Vyprovázím ho pohledem, když rozhodně a s nenucenou grácií prochází dveřmi. Dvě ženy, které právě vchází, se zastavují a civí na něj... Jen do toho, klidně si na mého Stína zírejte, pomyslím si sklíčeně. Tolik bych teď chtěla mít čerstvou vzpomínku na něj v mé posteli, jenže on si hraje na nedobytného. Možná bych měla taky. Má vnitřní bohyně zběsile přikyvuje. A jak tam stojím a čekám... začínáme obě společně spřádat plán. Hmm...

Christian přináší do bytu tašky s nákupem. Vlastně je nesl celou cestu z obchodu. Vypadá s nimi zvláště. Vůbec nepůsobí tím svým obvyklým ředitelským zjevem.

„Vypadáš velmi... usedle.“

„Tak z toho mě ještě nikdo nikdy neobvinil,“ ucedí suše a pokládá tašky na kuchyňský ostrůvek. Když je začínám vybalovat, vytahuje z jedné láhev bílého vína a rozhlíží se po vývrtce.

„Ještě se tu moc neorientuju. Myslím, že otvírák je v tamtom šuplíku.“ Kývnu bradou příslušným směrem.

Připadá mi to tak... normální. Dva lidé, co se teprve poznávají a dopřávají si společnou večeři. A přesto je na tom něco zvláštního. Ten strach, co jsem v jeho přítomnosti vždycky cítila, je pryč. Už jsme toho spolu zažili tolik – ve tvářích cítím horko, jen na to pomyslím –, a přesto ho sotva znám.

„O čem přemýšlíš?“ vytrhává mě Christian ze zamyšlení, zatímco ze sebe setřásá proužkované sako a odkládá ho na pohovku.

„Jak málo tě vlastně znám.“

Zadívá se na mě, jeho pohled se stává o stupeň hřejivějším. „Znáš mě líp než kdokoli jiný.“

„Myslím, že to není pravda.“ Nečekaně a velmi nechtěně mi na mysli vytane paní Robinsonová.

„Ale je, Anastasie. Já jsem velmi, velmi uzavřený člověk.“

Podává mi sklenici vína.

„Na zdraví,“ pobídne mě.

„Na zdraví,“ odvětim, a když ukládá láhev do lednice, upíjím.

„Můžu ti s tím pomoci?“ ptá se pak.

„Ne, to je v pohodě... posad' se.“

„Pomohl bych ti rád.“ Má tak upřímný výraz.

„Můžeš nakrájet zeleninu.“

„Ale vařit neumím,“ prohlásí, když si podezíravě měří nůž, který mu podávám.

„Je mi celkem jasné, že to nepotřebuješ.“ Pokládám před něj prkýnko a pár červených paprik. Nerozhodně na ně zírám.

„Tys nikdy nekrájel zeleninu?“

„Ne.“

Zacuká mi to koutky.

„Ty se mi pošklebuješ?“

„Zdá se, že jsme narazili na něco, co já umím a ty ne. Ber to jako výzvu, Christiane, jako další poprvé. Podívej, ukážu ti to.“

Záměrně se o něj otřu a on ustupuje. Má vnitřní bohyně zbystrí.

„Takhle.“ Půlím papriku a opatrně z ní vykrajuju jádřinec.

„Vypadá to celkem jednoduše.“

„Ty bys s tím neměl mít žádný problém,“ poznamenávám suše.

Chvilí na mě zůstává netečně hledět, ale pak se pouští do svého úkolu, zatímco já se dávám do porcování kuřecího masa na kostičky. Začíná krájet, pomalu, pečlivě. *No potěš, takhle tu strávíme zbytek dne.*

Omývám si ruce a chystám si pánev, olej a další přísady, které budu potřebovat, a opakovaně se ho přitom letmo dotýkám – bokem, paží, zády, rukama. Jsou to malé, zdánlivě nevinné doteky. Pokaždé znehybní.

„Já vím, co děláš, Anastasie,“ ucedí temně a dál krájí tu první papriku.

„Myslím, že se tomu říká vaření,“ opáčím s nevinným zamžikáním. Beru si čistý nůž, připojuju se k němu na pracovní desce při loupání a krájení česneku, šalotky a fazolových lusků a přitom do něj občas nenápadně drcnu.

„Jsi v tom celkem dobrá,“ utrousí a pouští se do druhé papriky.

„V krájení?“ zamávám na něj řasami. „Léta cviku.“ Znovu se o něj otřu, tentokrát zadkem. A on zase strne.

„Jestli to uděláš ještě jednou, Anastasie, podám si tě v kuchyni na podlaze.“

Pane jo. Ono to funguje. „Ale to mě budeš muset nejdřív poprosit,“ upejpám se.

„Je to snad výzva?“

„Možná.“

Odkládá nůž a lenivě ke mně přistupuje, oči mu jenom sálají. Naklání se přese mě a vypíná hořák plotny. Olej v pánvi přestává vřít skoro okamžitě.

„Myslím, že se najíme později,“ řekne tiše. „Ulož to kuře do lednice.“

Tohle není věta, kterou bych kdy čekala, že zaslechnu z úst Christiana Greye, a on jediný ji dokáže vyslovit tak, že zní opravdu, ale opravdu žhavě. Zvedám misku s nakrájeným kuřetem, trochu roztrášeně ji přikrývám talířem a strkám do lednice. Když se pak otočím, stojí Christian hned za mnou.

„Takže teď budeš žebrot?“ zašeptám a neohroženě opětuju jeho ztemnělý pohled.

„Ne, Anastasie,“ zavrtí hlavou. „Žádné žebrot,“ zapřede svůdně.

Stojíme a hledíme na sebe, vzájemně se do sebe vpíjíme pohledy. Atmosféra kolem nás zvolna houstne, plní se napětím, téměř jiskří. Oba mlčíme, jen se... díváme. Skousnu si ret, protože se mě zmocňuje touha tak intenzivní, až se mi újí dech a kypí krev v žilách; tak žhavá, že se mi rázem propaluje všude od pasu dolů. Užasle sleduju, jak se má vlastní reakce odráží v jeho výrazu, v jeho očích.

Vzápětí mě chytá za boky a prudce strhává k sobě, a zatímco já mu zatínám prsty do vlasů, on se mi vrhá na ústa. Naráží mě zády na lednici a já zaslechnu, jak láhve a sklenice uvnitř zaprotestují. Když jeho jazyk najde můj, zasténám mu do pusy. Jednu ruku mi zaplétá do vlasů a tahem mi zaklání hlavu. Líbáme se jako nějací barbaři.

„Co bys chtěla, Anastasie?“ vyhrkne.

„Tebe,“ zajíknu se.

„Kde?“

„V posteli.“

Odtrhne se ode mě, popadne mě do náruče a spěšně a bez známky jakékoliv námahy mě odnáší do mého pokoje. Staví mě vedle postele, shýbá se a rozsvěcí lampičku. Rychle se rozhlíží kolem a spěšně zatahuje světle krémové závěsy.

„A teď?“ zapřede.

„Pomiluj mě.“

„Jak?“

No to snad...

„Musíš mě vést, bejby.“

Ty bláho. „Tak mě svlékni.“ Už teď jsem zadýchaná.

S úsměvem mi strká ukazováček za halenku a přitahuje si mě k sobě.

„Hodná holka,“ broukne, a aniž by uhnul pohledem, začíná mi pomalu rozepínat knoflíčky.

Váhavě pokládám dlaně na jeho nadloktí, abych se ho přidržela. Ne protestuje. Když je hotový, stahuje mi halenku z ramen. Pomáhám mu a nechávám ji sklouznout na podlahu. Sahá dolů, k lemu džín a rozepíná mi knoflík i zip.

„Řekni mi, co chceš, Anastasie.“ Jeho pohled jako by doutnal a rty má rozevřené, jak se jimi mělce nadechuje.

„Líbej mě. Odsuď až sem,“ zašeptám, přiložím si prst pod ucho a sjíždím jím dolů po krku. Uhlazuje mi vlasy, dává je stranou té žhavé stezky a shýbá se, aby si polibky lenivě vytyčil cestu, kterou jsem mu vyznačila. Tam i zpátky.

„Teď džíny a kalhotky,“ vybízím ho. Těsně předtím, než přede mnou klesne na kolena, vnímám na krku, jak se usmívá. Cítím *takovou* moc. Zasouvá prsty za lem riflí a pomalu mi je stahuje dolů i s kalhotkami. Vyvlékám nohy z bot i oblečení, teď už mám

na sobě jenom podprsenku. Christian znehybní, vyčkávavě mě sleduje, ještě nevstává.

„A co teď, Anastasie?“

„Líbej mě,“ špitnu.

„Kde?“

„Ty víš, kde.“

„Kde?“

Do háje, nebere žádné zajatce. Zahanbená si urychleně ukázu na hrot stydké kosti a on se nestoudně zakření. Zavírám oči, totálně zostuzená, ale zároveň neskutečně vzrušená.

„S největší radostí,“ uchechtne se. A pak mě políbí, a pouští svůj jazyk, ten prostopášně inspirativní jazyk, ze řetězu. Se zasténáním mu zabořím prsty do vlasů. Nepřestává a laská mě jím stále doko-la, čímž mě přivádí k šílenství. *Ach... vždyť to není tak... jak je to vlastně dlouho, co jsme...?*

„Christiane, prosím,“ zažebrám. Nechci se udělat vestoje, na to vážně nemám sílu.

„O co prosíš, Anastasie?“

„Miluj se se mnou.“

„To přece dělám,“ vydechne a zlehka na mě foukne.

„Ne. Chci tě uvnitř.“

„Určitě?“

„Prosím.“

Jenže on v té sladce znamenité tortuře pokračuje. Hlasitě zavzdychám.

„Christiane... prosím.“

Stoupá si a kotví pohled v mých očích, rty se mu lesknou na důkaz mého vlastního vzrušení.

U všech svatých...

„No?“ zeptá se.

„Co, no?“ soukám ze sebe a upírám na něj pohled plný zoufalé potřeby.

„Ještě pořád jsem oblečený.“

Vyjeveně otevírám puslu.

Mám ho svléknout? Jo, to dokážu. Zvedám ruku k jeho košili, ale on ustupuje.

„Tu ne,“ zaráží mě. Kruci, on myslí džíny.

Což mě přivádí na nápad. Má vnitřní bohyně hlasitě zavýskne a já před Christianem klesám na kolena. Poněkud neohrabaně a s roztřesenými prsty mu rozepínám pásek a zapínání kalhot, abych mu je vzápětí strhla naráz i s boxerkami... *Páni*.

Při letmém pohledu skrz řasy zahlédnu, že mě sleduje... jak vlastně? Nedočkávě? Užasle? Překvapeně?

Když se vyvlékne z oblečení a ponožek, sevřu ho v dlani, pevně ho stisknu a zavřenou pěst posouvám dolů – tak, jak mi to sám ukazoval. Se zasténáním zatíná svaly, a já zaslechnu, jak tlačí vzduch skrz zaťaté zuby. Zpočátku nesměle ho беру do úst, ale pak se přisaju – a to pořádně. Chutná božsky.

„Ách. Počkej... Ano, zvolni.“

Jemně svírá mou hlavu v dlaních a já si ho беру ještě víc, tisknu rty tak pevně, jak dokážu, skrývám za ně zuby a rázně se pohybuju – tam a zase zpátky.

„Sakra,“ sykne.

Je to tak nádherný, inspirativní sexy zvuk. A tak ten pohyb opakuju stále dokola, беру si ho celého a potom mu kroužím jazykem kolem špičky. A cítím se přitom jako samotná Afrodita.

„To už stačí. Ano. Dost.“

Na just to udělám zase – *jen žebrej, Greyi, žebrej* – a ještě jednou.

„Svého už jsi dosáhla,“ zavrčí skrz zařaté čelisti. „Nechci se ti udělat do pusy.“

Udělám to znovu a on se shýbá, popadá mě za ramena, vytahuje na nohy a strká do postele. Strhává si košili přes hlavu a v předklonu zapátrá v kapse odhozených džín, ze které jako správný skautík tahá malý plastický balíček. Ztěžka oddechuje, stejně jako já.

„Sundej si tu podprsenku,“ zavelí.

Sedám si a plním rozkaz.

„Polož se, chci se na tebe dívat.“

Lehám si a s pohledem přišpendleným k jeho tělu sleduju, jak si pomalu navléká kondom. Jak já ho chci.

Dívá se na mě, jazykem si vlhčí rty.

„Je na vás úchvatný pohled, Anastasie Steeleová.“ Naklání se nad postel, pomalu se na ni vkrádá a cestou mě líbá. Nevynechává ani prsa a postupně bere do úst obě mé bradavky, zatímco já se pod ním svíjím a vzdychám, jenže on neustává. *Ne... Přestaň. Já tě chci!*

„Christiane, prosím.“

„Prosím, co?“ zabrouká mi do žlábků mezi prsy.

„Chci tě uvnitř.“

„Opravdu?“

„Prosím.“

Zvedá ke mně pohled, koleny mi rozevívá nohy a přesouvá se tak, že balancuje těsně nade mnou. A pak, velmi pomalu, aniž by ze mě spustil oči, do mě vniká.

Zavírám oči a vychutnávám si to naplnění, ten skvělý pocit, že mu patřím. Instinktivně proti němu vypínám pánev, abych mu vyšla vstříc, a přerývané zavzdychám. Stahuje se zpátky a pak se znovu povolně vrací. Mé prsty si samy nacházejí cestu do jeho měkkých neposlušných vlasů a on se – tak strašně pomalu – hýbe tam a zase zpět.

„Rychleji, Christiane... prosím.“

Věnuje mi triumfální pohled, vášnivě mě políbí a konečně se začíná doopravdy hýbat. *Svatá dobrota, neúprosně, vytrvale... Do háje...* Víím, že to nebude trvat dlouho. Dostává se do svého drsného tempa. A já už cítím to napětí, už se mi propínají nohy...

„No tak, bejby,“ vyráží ze sebe. „Udělej se pro mě.“

To jeho slova jsou mojí roznětkou. Vybuchuju velkolepou omračující explozí a tříštím se kolem něj na milion kousků, a on chvíli po mně volá mé jméno.

„Ano! Kruci, Ano!“ A hroutí se na mě s obličejem přitisknutým k mému krku.

Kapitola 4

Když přicházím trochu k sobě, otevírám oči a zaostřuju na tvář muže, kterého miluju. Jeho výraz je mírný, láskyplný. Otírá se o mě nosem, váhu svého těla podepírá na loktech a vedle hlavy mi v ruce svírá zápěstí. Posmutněle si pomyslím, že nejspíš proto, abych se ho nedotýkala. Jak ze mě vystupuje, vtiskne mi lehký polibek na rty.

„Tohle mi chybělo,“ vydechne.

„Mně taky,“ špitnu.

Popadá mě za bradu a začíná líbat. Vášnivě, naléhavě, jako by mě úpěnlivě prosil... o co vlastně? Dočista mi to vyráží dech.

„Už mě nikdy neopouštěj,“ zapřísahá mě s pohledem, který mi proniká až do morku kostí, a se smrtelně vážnou tváří.

„Nikdy,“ zašeptám a pousměju se na něj. Úsměv, kterým mě obdaří na oplátku, je oslnivý, plný úlevy, radosti a chlapeckého nadšení, kombinovaný s okouzujícím výrazem, který by obměkčil i to nejtvrdší srdce. „Děkuju za ten iPad.“

„Bylo mi největším potěšením, Anastasie.“

„Jakou z těch písniček máš nejradši?“

„To bys ráda věděla, co?“ zakření se. „Radši mi udělej něco k jídlu, kuchařinko. Umírám hladu,“ dodává a náhle se zvedá do sedu, přičemž mě bere s sebou.

„Kuchařinko?“ zahihňám se.

„Kuchařinko. Jídlo, hned, prosím.“

„No, když tak hezky prosíte, pane, tak se do toho hned pustím.“

Jak se hrabu z postele, posunu polštář a odkryju vyfouklý balónek, co leží pod ním. Christian se pro něj natáhne a tázavě se na mě zadívá.

„To je můj balónek,“ oznamuju mu majetnický, když sahám pro župan a balím se do něj. *Do prčic... proč ho musel najít?*

„Ve tvé posteli?“ ujišťuje se podezíravě.

„No jasně.“ Začínám rudnout. „Dělal mi společnost.“

„Šťastlivec, ten Charlie Tango,“ diví se překvapeně.

Přesně, jsem sentimentální, Greyi, protože tě miluju.

„Můj balónek,“ zdůrazňuju znovu, otáčím se na patě a odcházím do kuchyně. Za sebou nechávám Greye s úsměvem od ucha k uchu.

Sedíme s Christianem na Kateině perském koberci, pomocí hůlek jíme restované kuře s nudlemi z bílých misek na čínu a upíjíme k tomu vychlazené bílé Pinot Grigio. Christian se opírá zády o gauč, dlouhé nohy natažené před sebou. Účes poznamenaný nedávným řáděním, na sobě jenom džíny a košili, nic víc. V pozadí se z Christianova iPodu linou jemné tóny Buena Vista Social Club.

„Tohle je fakt dobrý,“ zhodnotí uznale, když znovu zapíchne hůlky do jídla.

Sedím v tureckém sedu před ním, vyhladověle hltám své jídlo a vychutnávám si pohled na jeho bosé nohy.

„Vaření většinou obstarávám já. Kate není bůhvíjaká kuchařka.“

„Naučila ses vařit od mámy?“

„Ne tak docela,“ uchechtnu se. „V době, kdy jsem o učení měla zájem, žila máma s Manželem Číslo Tři v Texasu v Mansfieldu. A Ray, no, Ray by dodnes žil z toustů a hospodského jídla, kdyby nebylo mě.“

Pátravě se na mě zadívá. „A tys nezůstala s mámou v Texasu?“

„Ne. Nevycházela jsem se Stevem, jejím manželem. A chyběl mi Ray. Se Stevem ale nebyla dlouho. Vystřízlivěla záhy, řekla bych. Nikdy o něm nemluví,“ dodávám tiše. Tuším, že je to temné období jejího života, o kterém jsme se spolu nikdy nebavily.

„Takže ses vrátila do Washingtonu k nevlastnímu otci.“

„Přesně tak.“

„Vyznívá to, jako by ses o něj starala,“ říká tiše.

„Asi jo,“ krčím rameny.

„Jsi zvyklá se o druhé starat.“

Zaujatá posmutnělým tónem v jeho hlase vzhlednu.

„Děje se něco?“ sonduju, trochu vyplašená jeho pečlivě strážným výrazem.

„To já se chci starat o tebe.“ Už tak zářivé oči mu zaplanou nějakou nepojmenovatelnou emocí.

Až se mi z toho rozbuší srdce.

„To jsem si všimla,“ vypravím ze sebe. „Jen se o to pokoušíš velmi podivným způsobem.“

Stáhne obočí. „Je to jediný způsob, co znám,“ pronese potichu.

„Ještě pořád jsem na tebe našťvaná, žes koupil SIP.“

Usměje se. „Já vím. Ale to, že jsi našťvaná, mě nezastaví.“

„Co mám teď říct mým kolegům, co Jackovi?“

Dopáleně přimhouří oči. „Ten zmrd ať se radši stará o sebe.“

„Christiane!“ napomínám ho. „Je to můj šéf.“

Tiskne rty do přísné linky. Vypadá jako nějaký vzpurný školák.

„Neříkej jim to,“ radí mi.

„Co jim nemám říkat?“

„Že mi to patří. Smlouva se podepisovala teprve včera. Ta informace teď zůstane čtyři týdny utajená, dokud vedení SIP neudělá nějaké změny.“

„Aha... a nevyhodí mě z práce?“ ptám se vyplašeně.

„O tom upřímně pochybuju,“ ujišťuje mě suše a zároveň se pokouší nesmát.

Zamračím se na něj. „Kdybych odtamtud odešla a našla si práci jinde, taky bys tu společnost koupil?“

„Nepřemýšlíš o tom, že bys odešla, že ne?“ Najednou v jeho hlase cítím závan paniky.

„Možná jo. Zdá se, žes mi nedal moc na vybranou.“

„Pak ano, taky bych tu společnost koupil,“ zhodnotí umanutě. Znovu se na něj zakaboním. Tohle je beznadějná situace.

„Nepřipadá ti, že máš lehce přemrštěné ochranné sklony?“

„Hmm. Jsem si plně vědom toho, jak to působí.“

„Čas volat doktora Flynnna,“ zabrbílám.

Odkládá prázdnou misku a nasazuje tu svou neproniknutelnou masku. Povzdechnu si. Nechci se hádat. Stoupám si a natahuju se pro jeho misku.

„Dal by sis dezert?“

„Tomu říkám slovo do pranice!“ zaraduje se s chlípným úsměvem na rtech.

„Nemyslím mě.“ *Proč vlastně ne?* Má vnitřní bohyně se probírá z dřímoty a s nastraženými slechy se zvedá do sedu. „Máme tu zmrzlinu. Vanilkovou,“ uchechtnu se.

„Opravdu?“ Christianův úsměv se rozšiřuje. „Myslím, že s tou by se dalo něco podniknout.“

Podniknout? Omráčeně sleduju, jak se plavmo vyhoupne na nohy.

„Můžu tady zůstat?“ zjišťuje.

„Jak, zůstat?“

„Na noc.“

„Tak nějak jsem myslela, že to máš v úmyslu,“ přiznávám rozpačitě.

„Dobře. Kde je ta zmrzlina?“

„V troubě,“ usměju se na něj sladce.

Skloní hlavu ke straně, vzdychne a potom zavrtí hlavou.

„Sarkasmus je nejubožejší druh vtipu, slečno Steeleová.“ Zablýskne se mu v očích.

Do háje. Copak má za lubem?

„Ještě pořád si vás můžu ohnout přes koleno.“

Pokládám misky do dřezu. „Máte snad u sebe ty stříbrné kuličky?“

Proklepe si dlaněmi hrudník, břicho a kapsy riflí.

„Je to s podivem, ale nenosím náhradní pár po kapsách. V kanceláři se po nich totiž nikdo neptá.“

„To slyším velmi ráda, pane Greyi. Zdálo se mi, jako byste říkal, že sarkasmus je nejubožejší druh vtipu.“

„Jistě, Anastasie, mé nové heslo zní: Když je nemůžeš pobít, připoj se k nim.“

Civím na něj s otevřenou pusou – nemůžu uvěřit, že něco takového řekl – a ke všemu se tváří až nechutně spokojeně, jak se tak kření. Obrací se a otevírá mrazák, vyndává z něj kelímeček té nejlepší vanilkové zmrzliny Ben & Jerry's.

„Tohle úplně postačí.“ Zvedá ke mně oči, jako by mu o odstín ztmavly. „A máme tu Bena a Jerryho a Anu,“ vyslovuje každé z těch jmen vláčně, pohrává si s každou slabikou zvlášť.

Ach můj bože. Myslím, že má spodní čelist právě dopadla na podlahu. Christian vysouvá šuplík s příbory a bere si z něj lžičku. A pak na mě upře zastřený pohled, špičkou jazyka si přejeđe po hraně horních zubů. *A do háje, ten jazyk.*

Jako bych najednou přišla o všechny vzduch v plicích. Touha, temná, kluzká a zhýralá mi proniká do žil. Už to tak vypadá, že si užijeme s jídlem.

„Doufám, že je ti teplo,“ zapřeđe. „Hodlám tě totiž trochu zchladit. Pojď.“ Napřáhne dlaň a já do ní vklouznu rukou.

V mém pokoji pokládá kelímek se zmrzlinou na noční stolec, stahuje přehoz z postele, sundává z ní oba polštáře a vyrovnává je na zem.

„Máš náhradní povlečení, že jo?“

Kývnu a dál ho sleduju jako uhranutá. Zvedá Charlie Tango.

„S svým balónkem si nezahrávej,“ varuju ho.

Obdaří mě svým typickým poloúsměvem. „To bych si v životě nedovolil, bejby, ale chci si hrát s tebou a s tímhle prostěradlem.“

Jaký div, že se na místě nerozsypu.

„Chci tě svázat.“

Uf... „Tak dobře,“ zašeptám.

„Jenom ruce. K posteli. Potřebuju, aby ses nehýbala.“

„Fajn,“ zašeptám znovu, neschopná čehokoliv jiného.

Přistupuje až ke mně, nenechává mě uhnout pohledem.

„Použijeme tohle.“

Chytá mě za pásek županu a velmi pomalu, provokativně pomalu, ho rozvazuje a lenivě vytahuje z poutek. Župan se mi vpředu rozevívá a já zůstávám paralyzovaně stát pod Christianovým sálajícím pohledem. Až po chvíli mi ho stahuje z ramen. Klouže a padá mi k nohám, takže před Christianem zůstávám úplně nahá. Hřbety

prstů mě pohladí po tváři, ten dotyk mi rezonuje až ve slabinách. Sklání se, aby mě letmo políbil.

„Lehni si na postel, na záda,“ vyzývá mě zhruble a oči mu tmavnou o další odstín, propalují se do mých. Dělán, co mi říká. Místopost se topí ve tmě, až na chabé měkké světlo stolní lampičky.

Normálně úsporné žárovky nesnáším – jsou tak mdlé –, ale teď, když jsem tu nahý, s Christianem, jsem za to tlumené světlo vděčná. Stoupá si vedle postele a pečlivě si mě prohlíží.

„Dokázal bych se na tebe dívat celý den, Anastasie,“ zapře. Vkrádá se na postel a sedá si na mě obkročmo.

„Ruce nad hlavu,“ nařizuje mi tiše.

Zvedám je a on mi k levému zápěstí váže jeden konec pásku, ten volný pak provléká skrz kovové tyče na čele postele. Silně za něj zatáhne, takže mi napíná celou levou ruku vzhůru. Potom uchopí i mé pravé zápěstí a pevně kolem něj utahuje druhý konec pásku.

Takhle zajištěná ho upřeně sleduju, viditelně se uvolňuje. Má rád, když jsem spoutaná, protože tak se ho nemůžu dotýkat. Napadá mě, že ani žádná z jeho bývalých sub se ho nikdy nedotkla – a co víc, nikdy k tomu ani nedostala příležitost. Vždycky to měl pod kontrolou, vždycky si držel odstup. To proto má rád ta svoje pravidla.

Sesedá ze mě a shýbá se, aby mě krátce políbil. Pak se zvedá a přetahuje si košili přes hlavu. Rozepíná si džíny a nechává je sklouznout na podlahu.

Stojí přede mnou v celé své úchvatné nahotě. Má vnitřní bohyně skáče trojné salto z bradel, a já mám najednou sucho v puse. On je opravdu víc než jen krásný. Jako by jeho postavu vykonturoval nějaký starý mistr: široká svalnatá ramena, úzké boky, takový obřácený trojúhelník. Očividně cvičí. To *já* bych se na něj mohla dívat

celý den. Přechází k nohám postele, pevně mě uchopí za kotníky a prudkým trhnutím mě stahuje níž, takže mám ruce úplně napnuté a nemůžu se pohnout.

„Takhle je to lepší,“ pochvaluje si.

Bere si kelímek se zmrzlinou a znovu se lehce vyhoupne na postel, aby se na mě uvelebil stejným způsobem jako předtím. Velmi pomalu odklopí víčko zmrzliny a zapáchne do ní lžící.

„Hmm... ještě je pěkně tuhá,“ poznamená s pozvednutým obočím. Vydlobne si pořádný kus a strčí si ho do pusy. „Vynikající,“ zamumlá a olízne si rty. „Je neuvěřitelný, jak skvěle může stará dobrá vanilka chutnat.“ S uculením se na mě zadívá. „Dáš si?“ škádlí mě.

A vypadá přitom tak zatraceně sexy, mladě a bezstarostně – jak na mně sedí a cpe se zmrzlinou z kelímku –, s jasným pohledem a rozjařeným výrazem. Copak má se mnou asi v plánu? Jako bych to nevěděla... Plaše přikývnu.

Nabírá další plnou lžící zmrzliny, nabízí mi ji a já otevírám pusu... jenže on si ji rychle strká do své.

„Je příliš dobrá, než abych se o ni dělil,“ zubí se na mě uličnický.

„Héj,“ zaprotestuju.

„Copak, slečno Steeleová, máte ráda svou vanilku?“

„Jistě,“ řeknu důrazněji, než jsem měla v úmyslu, a činím marný pokus ho ze sebe shodit.

Zasměje se: „Trochu jste se nám osmělila, co? Být vámi, tohle bych nezkoušel.“

„Zmrzlinu,“ zaškemrám.

„Vzhledem k tomu, že jste mě dnes tolik potěšila, slečno Steeleová...“ Slituje se a předkládá mi další příděl zmrzliny. A tentokrát už mě nechává ji sníst.

Mám nutkání se culit. On si to tak užívá a jeho dobrá nálada je nakažlivá. Krmí mě další plnou lžící a pak ještě jednou. *Tak jo, to už by stačilo.*

„Hmm, taky způsob, jak se ujistit, že jíš – krmit tě vlastnoručně. Na to bych si dokázal zvyknout.“

Nabírá další zmrzlinu a znovu mi ji nabízí. Tentokrát ale zavrtím hlavou a nechávám pusu zavřenou, a on nechává zmrzlinu pomalu roztávat na lžici, takže mi rozteklá odkapává na krk a hrudník. Sehne se a velmi pomalu ji slízne. A mé tělo se začíná probouzet touhou.

„Hmm. Z vás mi to chutná ještě víc, slečno Steeleová.“

Zatahám za pouta, až postel hrozivě zaskřípe, ale je mi to jedno – hořím žádostivostí, celou mě stravuje. Znovu zaboří lžící do zmrzliny a nechává mi celý kus, který nabere, sklouznout na hrud. Zadní stranou lžice mi ji pak roztírá po obou prsou i bradavkách.

Au... to studí. Cítím, jak mi bradavky při dotyku s chladivou vanilkou tvrdnou.

„Studí?“ ptá se Christian škádlivě a sklání se, aby ze mě znovu tu zmrzlinu sál a lízal, přičemž jeho horká ústa kontrastují se studeným krémem.

Bože, to je mučení. Jak se zmrzlina pozvolna rozpouští, v malých stružkách ze mě stéká na prostěradlo. Christianovy rty ale v té pomalé tortuře neustávají, divoce sají a pak zase jemně oštipují. *No tak, prosím!* Už sotva popadám dech.

„Chceš?“ A dřív než stihnu souhlasit nebo odmítnout, mám jeho jazyk v puse – je chladný, zkušený a chutná po Christianovi a vanilce. Lahodně.

Právě když si na tu skvělou chuť začínám zvykat, zvedá se a pu-tuje lžící plnou zmrzliny středem mého těla dolů, přes břicho až